

บทนำ

เรื่องทั้งหมดเริ่มมาจากความโง่ของผู้ชายคนหนึ่ง...

เขาเป็นคนโง่...โง่มที่สุด โง่ที่ยอมทนรับใช้พอมดบ้าอำนาจ
คนหนึ่งมาตั้งหลายปีเพื่อผู้หญิงคนหนึ่ง โง่ที่รู้ทั้งรู้ว่าผิดก็ยังทำร้าย
ผู้บริสุทธิ์จำนวนนับไม่ถ้วน

แต่เรื่องที่โง่ที่สุดในชีวิตของเขาเห็นจะไม่พ้นเรื่องที่ขายวิญญาณ
ให้แก่ความมืดเพื่อเธอคนนั้น และผลักเธอให้อยู่ไกลเกินเอื้อมไป
ตลอดกาล...

เดิมที่เขาได้แต่อยู่ข้างๆ เธอ...ตอนนี้แม้แต่จะมองเธอ เขายังแทบ
ไม่มีโอกาสเลย

เขาเสียใจหรือปลานะหรือ...

คำตอบก็คือ 'ไม่'

ถึงจะรู้ว่าโง่งเวลาเพียงใด เขาก็ภูมิใจว่าเขาได้ทรมานทุกสิ่งที่เขาทำให้แก่คนสำคัญของเขาแล้ว

...แม้ว่าเธอจะไม่ได้รักเขาก็ตาม

เสียงฝีเท้าย่ำสบาบผ่านพื้นหญ้าดังขึ้นต่อเนื่อง เขาตำร่างหนึ่งพุ่งออกจากความมืดก่อนจะแทรกตัวหายเข้าไปในป่าทึบ แสงจันทร์มดถึงเมฆส่องลอดแมกไม้ให้พอเห็นเค้าร่างว่าเขาเป็นชายหนุ่มร่างสูงสวมเสื้อคลุมยาวชายขาดวิน มีขอวาจับดาบเล่มยาวตรงแสงจันทร์สะท้อนใบดาบสีดำสนิทที่ค่อยๆ สีอ่อนลงจนแทบกลายเป็นสีขาวเมื่อถึงปลายเล่ม

เขาติดตัวขึ้นจากพื้น พุ่งผ่านดงไม้ไปยังทะเลสาบพร้อมตีลังกากลางอากาศหลบคาถาโจมตีธาตุลมที่ไล่หลังมาได้อย่างสวยงาม ชายหนุ่มเงื้อมือซ้ายขึ้นเหมือนจะร้ายคาถาตอบโต้ แต่แล้วก็ชะงัก เปลี่ยนเป็นกำแน่นอยู่ข้างตัวแทน

เขาลืมตัวอยู่เรื่อยว่าตอนนี้เขาไม่ใช่พ่อมดอย่างที่เคยเป็นแล้ว

เสียงฝีเท้าของคนนับสิบดังไล่ตามมาจนถึงริมทะเลสาบ ชายร่างเล็กคนหนึ่งเดินนำออกมาแล้วชี้ไม้เท้ามนตราไปที่เขา “ยอมแพ้ซะดีๆ เจ้าทาสรับใช้แห่งความมืด เจ้าไปไหนไกลกว่านี้ไม่ได้แล้ว ส่งดาบปีกมังกรคืนมา”

ชายหนุ่มยิ้มเย็น เมื่อเมฆเคลื่อนตัวออกไป ปล่อยให้แสงจันทร์ส่องลงมาเต็มที จึงเห็นว่าชายหนุ่มคนนี้มีรอยสักสีดำเป็นเส้นยาวคาดดวงตาทั้งสองข้างตัดกับผิวขาวซีด เขาสวมเสื้อผ้าสีดำล้วนตั้งแต่เสื้อคลุมตัวยาวปลายขาดวิน ถุงมือหนัง จดปลายรองเท้าบูต

สิ่งเดียวที่ดูมีสีสันในร่างของเขาคือดวงตาข้างซ้ายซึ่งเป็นสีทองอร่ามทอประกายกล้าในความมืด

“ดาบปีกมังกรเป็นสมบัติของนายข้า พวกเจ้าได้มาโดยไม่ชอบธรรม จะมาเรียกร้องสิทธิ์ได้ยังไง” เขาพูดกับคนเหล่านั้นด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

“อย่ามามัวชั่ว ฎตราตรีอะไรนั่นตายหมดไปตั้งนานแล้ว จะมาเอาอะไรอีกล่ะ” ผู้แอบอ้างเป็นเจ้าของดาบล้ำค่ากระซางเสียง

ดวงตาสีทองของครุชวาววับ “ต้องให้ข้าอีกใหม่ว่า พวกเจ้านี้แหละที่เป็นหัวขโมย เจ้าปล้นมันมาจากสุสานด้วยซ้ำ ข้าจะบอกดีๆ เป็นครั้งสุดท้าย ถอนตัวกลับไปซะ ถ้ายังอยากมีชีวิตอยู่ขึ้นชมสมบัติชิ้นอื่นต่อ”

“โอหัง! จัดการมันซะ อย่าให้มันรอดไปได้ ข้าต้องการเห็นศพมันแขวนหน้าประตูคุกหาสน์ ก่อนรุ่งสาง!” ชายร่างเล็กตะโกนก้อง คนของเขา กงูกันเข้ามาหาชายหนุ่มชุดดำ

ครุชถอนหายใจแล้วกระชับดาบในมือ

ท่าทางคืนนี้เขาจะต้องกลับไปล้างกลิ่นควาเลือดก่อนจะกลับเข้าไปรายงานตัวกับเจ้านายเสียแล้ว

1

White Edge : โทอา

พอรู้สึกตัวขึ้นมา โทอา ก็เห็นภาพที่เธอเคยเห็นมาแล้ว
หลายต่อหลายครั้ง...ภาพของเด็กผู้หญิงผมสีอันนี้บลอนด์กับเด็กชาย
ผมดำวัยไม่เกินเจ็ดขวบ เธอเคยเห็นตอนพวกเขาอนหลับข้างกัน เล่น
ซ่อนหาในสวนกัน และนั่งเรียนด้วยกัน

แต่คราวนี้ พวกเขาสองคนยืนอยู่ในสวนสวยที่ไร้ผู้คน เด็กหญิง
นั่งลงบนชิงช้า เธอกำลังร้องไห้โดยมีเด็กชายยืนอยู่เคียงข้าง

“ใจเย็นๆ นะ ทุกอย่างจะเรียบร้อยเองละ” เด็กชายผมดำว่า
พลงเอื้อมมือไปแตะบ่าเพื่อนของเขา...อย่างน้อยโทอา ก็คิดว่าทั้งคู่เป็น
เพื่อนกัน จนกระทั่งเด็กหญิงคนนั้นบัดมือผู้หวังดีออกอย่างไร้เยื่อใย

“อย่าพูดกับฉันแบบนี้! ฉันไม่ต้องการให้นายมาสงสาร ฉันคือ
คาเตอร์ลอนคนหนึ่ง ฉันจะไม่สติแตก จะไม่พุ่มพวยเหมือนคนบ้าเพราะ

เรื่องนี้!!” เธอร้องและพยายามทำท่าทางเข้มแข็งทั้งที่ดวงตารื้นน้ำตา
ใสๆ และหัวไหล่บางใต้ชุดกระโปรงเนื้อดีสีอ่อนกำลังสั่นระริก

ใครก็ดูออกว่าเธอกำลังตื่นตระหนกและเสียใจ เด็กชายคนนั้นก็
เช่นกัน สีหน้ากังวลใจของเขาดูเคร่งเครียดขึ้นอีก แต่ไม่กี่วินาทีต่อมา
เขาก็สะกดความกังวลลงได้ และพูดออกมาแทน

“นั่นสินะ...ขอโทษนะ เมียร์ก้า ฉันไม่ได้ตั้งใจจะดูหมิ่นเธอเลย
เอาเป็นว่าฉันจะนั่งอยู่ตรงนี้จะกันนะ” เขานั่งลงที่ซึ่งซ้ำตัวข้างๆ ทำเป็น
ไม่สนใจแต่ลอบมองร่างเล็กๆ ข้างๆ ด้วยความห่วงใย

ผ่านไปครู่หนึ่ง เพราะที่เด็กหญิงเพียรสร้างขึ้นมาที่พังทลาย
พร้อมกับเชือกที่กันน้ำตาของเธอเอาไว้

“ทำไมต้องเป็นคุณพ่อคุณแม่ของฉันด้วย! ทำไมล่ะ คุณพ่อทำ
อะไรไม่ดีตรงไหน คุณแม่ทำอะไรผิด ทำไมพวกเขาต้องจับพวกท่านไป
ด้วย!” เธอร้องไห้โยน เปลี่ยนจากเด็กหญิงผู้หึงหวะนงเป็นเด็กธรรมดา
คนหนึ่งซึ่งกำลังเจ็บปวดและขมขื่นอย่างที่สุด

ภาพนั้นกรีดแทงหัวใจเด็กชายข้างๆ อย่างสาหัส แต่เขาก็ก้ม
ยิ้ม และกุมสติไว้ได้

“เอานี่ไปใช้สิ” เด็กชายหยิบผ้าเช็ดหน้าสีขาวออกมาจากกระเป๋า
แล้วส่งให้เด็กหญิง เธอพยักหน้า รับมันไปซับน้ำตา ดูก็รู้ว่าผ้าผืนเล็ก
แค่นั้นไม่พอรองรับน้ำตามากมายของเธอ แต่น้ำใจของเจ้าของผ้าเช็ด-
หน้านั้นปรากฏเด่นชัดอย่างไม่อาจปฏิเสธได้

“ขอบใจนะ” เธอพูดอ้อมอ้อมพลางสะอื้นเบาๆ

รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเด็กชายเป็นครั้งแรก ดวงตา
สีเทาหมอกมีแววอ่อนโยนที่เธอารู้ว่าเธอเคยเห็นจากที่ไหน

เขาบีบมือเด็กหญิงเบาๆ แล้วกระซิบว่า “ไม่เป็นไรนะ...ไม่เป็นไร
ฉันจะอยู่ข้างๆ เธอเอง”

เด็กหญิงสูดน้ำมูกเบาๆ แล้วกล่าวว่า “ถ้าฉันไม่มีนาย ฉันคงไม่รู้จะทำยังไงแล้วนะ ค่ะ...”

เด็กหญิงในฝันเอ่ยชื่อคู่สนทนาแสนดีของเธอไม่จบ โทอา ก็ตื่นเสียก่อน ถึงอย่างนั้นเธอก็รู้ว่าเด็กน้อยคนนั้นจะเอ่ยชื่อใคร ชื่อเดียวกับคนที่เธออยากพบ แต่ไม่ค่อยได้พบสนใจ

ครูซ...

หญิงสาวขี้ตาก่อนจะลุกขึ้นจากเตียงอย่างงุนงง ทุกครั้งที่ฝัน เธอจะมีหน้าและกลิ่นได้ ครั้งนี้ก็เช่นกัน เพียงแต่เธออาจจะรู้สึกดี เด็กน้อยที่ได้เห็นเขาแม้ว่าจะเป็นภาพในอดีตที่จับต้องไม่ได้ก็ตาม

“โทอา! ตื่นหรือยังจ๊ะ วันนี้เป็นวันสำคัญนะลูก แม่สงสัยจังว่าใครจะเป็นผู้โชคดี” เสียงแม่ของเธอดังขึ้น โทอาเปิดประตูห้องพลาง ตะโกนขานรับสั้นๆ

เธอหาวนอน และเดินไปนั่งหน้าโต๊ะเครื่องแป้งที่ทำจากไม้แกะสลักสวยงาม บ้านเธอไม่ได้ยากจน แต่ก็ไม่ได้รวยพอจะซื้อเครื่องเรือนสวยๆ แบบนี้ โต๊ะตัวนี้เป็นของขวัญจากเขาคอนนั้น เหมือนกับหวีเงินแสนสวยที่เธอกำลังใช้ล้างผมยาวถึงเอวอยู่ในตอนนี้

หญิงสาวมองกระจก แล้วนึกหน้าให้เงาสะทอนของตนเอง

พิลึกที่สุด! เธอมีสีผมและสีตาเดียวกับแม่เด็กน้อยในความฝันเป็ียบ ถึงแม่เด็กคนนั้นจะน่ารัก แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้เธอภูมิใจ เพราะเธอจะไม่มีวันทำอะไรใจดำกับผู้ชายที่แสนดีคนนั้นได้แน่นอน

‘ยัยเด็กบ้า ท่านครูซก็เหลือเกิน ไปแสนดีกับยัยเด็กนั้นทำไมก็ไม่รู้’

ลึกลงไปแล้ว สิ่งที่โทอาไม่สบายใจที่สุดกลับเป็นเรื่องความคล้ายคลึงของเธอกับเด็กหญิงคนนั้น บางทีตอนเด็กๆ เธออาจจะหน้าตา

คล้ายๆ เด็กคนนั้น และพอคิดว่าครุฑมองเธอด้วยสายตาดูที่มีเงาของเด็กคนนั้นทับซ้อนอยู่เสมอ โทอา ก็หงุดหงิดจนอยากอาละวาดให้บ้านแตกกันไปข้างหนึ่ง แต่ทำไม่ได้หรอก ท่านครุฑจะเสียใจมากถ้าเธอทำตัวไม่ดี เธอเคยเห็นสีหน้าอย่างนั้นครั้งหนึ่งเมื่อสองปีก่อน และแน่ใจว่าไม่อยากเห็นอีกแล้ว

เมื่อได้ยินเสียงแม่เรียกอีกครั้ง โทอา ก็ตัดสินใจดีดนิ้วเปาะ ประตูตู้เสื้อผ้าเปิดผางและชุดกระโปรงสีชมพูกุหลาบตัวใหม่ก็ลอยออกมาจากตู้ หญิงสาวกระดิกนิ้วเรียกผ้าเช็ดตัวตามเข้าไปในห้องน้ำด้วย แล้วรีบปิดประตูก่อนที่พ่อหรือแม่จะเห็นว่าเธอแอบใช้พลังอีกแล้ว

โทอาไม่มีความทรงจำที่เก่ากว่าเมื่อสามปีก่อน เธอเกือบตายอยู่ในป่าต้องคำสาปที่ใครๆ ก็กลัวจนหวาด เธอยังนึกไม่ออกเลยว่าอะไรตัดสินใจให้เธอเข้าไปในนั้นและเธอซ่าไกลตกหน้าผาหัวกระแทกจนความจำเสื่อมอย่างทุกวันนี้ เธอคงตายไปแล้ว ถ้าไม่ได้ครุฑช่วยเอาไว้แล้วพาเธอมาส่งที่บ้าน

เดิมทีครอบครัวของเธอไม่ได้อยู่ที่เมืองเอนดาร์ ได้ยินว่าย้ายมาไกลจากเมืองหลวงเมโลนทูเรียเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศและให้เธอได้พักผ่อน แต่น่าแปลกมาก ในช่วงสามปีเธอสติดีครบถ้วน และไม่เคยป่วยเป็นอะไรมากกว่าไข้หวัดเลย

เอาเถอะ ก่อนหน้านั้นเธออาจจะเป็นแม่สาวซีโรคก็ได้...โทอาสรุปง่ายๆ กับตัวเองเช่นนั้น

เอนดาร์เป็นเมืองแห่งพฤษชา มีแต่ต้นไม้ดอกไม้และยาสมุนไพร ประสิทธิภาพสูง สวยงาม น่าอยู่ อะไรก็ดีทั้งสิ้น เว้นแต่เป็นเมืองที่ห่างไกลมากจนแทบไม่มีพ่อค้าจากต่างเมืองมาค้าขายเลย

ชาวเมืองเอนดาร์มักยึดอาชีพเกษตรกร พวกเขาเป็นคนอารมณ์ดี อาจมีพวกผู้ชายบางกลุ่มเลื้อยร่อนไปหน่อย แต่ก็ซื้อและตรงไปตรงมา

ส่วนผู้หญิงชาวเอนดาร์ เรียกได้ว่าเป็นสาวในอุดมคติทีเดียว สุภาพ ทั้งอ่อนหวาน รู้กาลเทศะ ที่สำคัญพวกเธอหน้าตาน่ามองเกินระดับมาตรฐานสตรีทั่วไป

เพราะกิตติศัพท์นี้เองที่ดึงดูดคนมายังเอนดาร์ได้ปีละครั้งในเทศกาลฉลองการเก็บเกี่ยว ซึ่งเชื่อกันว่าเทพพฤษษาจะประทานพรให้ผู้โชคดีปีละหนึ่งคน ไม่มีใครรู้ว่าปีไหนใครจะได้พร และถึงจะได้พรมา คนคนนั้นก็จะต้องเก็บเป็นความลับ

พวกหนุ่มๆ สาวๆ คาดหวังในงานเทศกาลนี้มาก เพราะการเต้นรำในเทศกาลเหมือนเป็นการประกาศตัวของคู่รัก พวกหนุ่มๆ จึงพยายามสุดตัวที่จะชวนสาวๆ ไปงานและเอาชนะใจเธอให้ได้

โทอาร์บผมครึ่งศีรษะพลางมองจดหมายรักกองใหญ่บนโต๊ะหนังสือ “แม่คะ จดหมายพวกนี้...”

“ไม่เปิดดูหน่อยหรือจ๊ะ ลูกจ๋า แม่เห็นแวบๆ ว่ามีชื่อ เนล อยู่ในนั้นด้วยนะ” แม่โผล่หน้าออกมาจากห้องครัว แม่ของเธอสวยมากทีเดียวสำหรับผู้หญิงอายุอย่างห้าสิบ

ผู้เป็นลูกสาวหัวเราะเสียงใส

“ตกลงว่า แม่ หนูกับเนลเป็นเพื่อนกัน หนูไม่ไปงานเต้นรำกับเพื่อนหรอก ขอนั่งเคาะจังหวะให้ก็พอ”

“ลูกไม่ยอมร่วมงานมาสองปีแล้วนะ เดี่ยวหนุ่มๆ พวกนี้ก็น้ำตาตกกันพอดี” พ่อซึ่งเพิ่งกลับจากการดูแลต้นไม้ช่วงเข้าพุดพลางหัวเราะอารมณ์ดี พ่อของโทอาร์บสูงใหญ่ ผมดำผิวคล้ำ ต่างจากแม่ที่ผมทอง ตาสีฟ้าสวย

หญิงสาวรีบยิ้มประจบ “ไม่เป็นไรหรอกคะ พ่อ ดีกว่าให้ความหวังลมๆ แล้งๆ แล้วต้องมาผิดหวังทีหลัง”

“โอ้โฮ...ลูกสาวพ่อคิดแบบนี้เอง” ตาสีน้ำตาลอ่อนของพ่อยิบหยี

เพราะรอยยิ้ม “แบบนี้เมื่อไหร่จะมีหนุ่มผู้โชคดีที่ได้สมหวังล่ะ”

‘ก็คนที่หนูสนใจ เขาไม่สนใจหนูนี่คะ’ โทอาប់นใจ แล้วบอกพ่อว่า “คงสักวันละคะ พ่อ สักวัน”

ลงท้ายโทอาก็สวมชุดสวยไปนั่งร่วมกับพวกนักดนตรีและใช้แทมบูรินเขย่าตามบทเพลงพื้นเมืองจังหวัดสกลนครและสกุสวาน ช้างตัวเธอคือชายหนุ่มวัยไล่เลี่ยกัน เขาตัวสูง ผิวคล้ำแดด ผมสีน้ำตาลเข้ม หยักศกเป็นประกายเงางาม หน้าตาหล่อเหลาโดดเด่น แต่แทนที่ชายหนุ่มจะไปเต้นรำกับสาว ๆ เขากลับเอาแต่สีไวโอลินและหัวเราะไปกับนักดนตรีคนอื่น

โทอามองสายตาของหญิงสาวหลายคนที่ยังไม่มีคู่เต้นรำ พวกนั้นมองมาที่คนข้างตัวเธอจนเขาน่าจะพรุนไปทั้งตัวแล้ว พอเพลงจบ โทอาก็เลยกระตุกชายเสื้อชายหนุ่มนักไวโอลินเบาๆ

“หืม? อะไรเหวอ โทอา” เขาถามพร้อมรอยยิ้มอบอุ่น

“นายน่าจะลงไปขอสาว ๆ พวกนั้นเต้นสักเพลงนะ เนล” โทอาแฉะ

เนลโคลงศีรษะเบาๆ เรือนผมสีเข้มไหวตาม “อะไรกัน ที่ฉันชวนเธอไม่ยอมไป แล้วยังมาเชียร์ให้ฉันไปควงคนอื่นอีก”

“ก็แหม...นายเป็นเพื่อนฉันนี่นา ตอนนี้ฉันอยากได้เพื่อนมากกว่านะ” หญิงสาวตอบเสียงๆ

ชายหนุ่มยกไหล่ “ไม่เอา พอเธอไม่ตอบจดหมาย ฉันเลยอาสาเล่นไวโอลินตลอดงาน ขาดมือไวโอลินไปวงก็ล่มนะ เพื่อนรัก”

โทอาไม่ทันสังเกตน้ำเสียงเจือขมของชายหนุ่ม แต่เพื่อนร่วมวงรู้สึกสงสารเขาทีเดียว

โธ...เจ้าเนล สาว ๆ มีตั้งเยอะแยะ หน้ามันรีก็ออกหล่อ ดันมา

ติดอกติดใจสาวสวยที่ไม่แลใครเลย

เนลลอบแม้ริมฝีปาก จะว่าเขาแก้งบ้อก็คงใช่ แต่เขาไม่ยอมพูดออกมาเพราะเหมือนกับเป็นการยอมรับว่าเรื่องนั้นเป็นความจริง ทุกคนในหมู่บ้านรู้ว่าพี่ชายลึกลับช่วยโทอาไว้ตอนที่เธอหลงป่าช่วงที่ย้ายเข้ามาในเอนดาร์ใหม่ๆ ไม่รู้เพราะอะไรทั้งสองหรือสามเดือนชายคนนั้นจึงจะแวะมาที่เอนดาร์ครั้งหนึ่ง มานั่งคุยกับครอบครัวของโทอาไม่กี่ชั่วโมงแล้วก็ไป มาเร็วไปเร็วเหมือนไม่ใช่มนุษย์

เนลไม่เคยเห็นหน้าชายคนนั้นชัดๆ เขาเห็นแค่ชายคนนั้นมีผมสีดำตัดสั้น ผมด้านหน้าปรกหน้าปรกตาเล็กน้อย ทำให้ดูกลืนไปกับเสื้อคลุมสีดำที่ชายขาดวินเหมือนไปสู้รบกับใครมา บางทีชายคนนั้นอาจจะเป็นพวกนักรบจากเมโลนทุเรีย เพราะสะพายดาบหน้าตาประหลาดมาด้วยเสมอ ผู้ชายคนนั้นไม่เคยปล่อยให้ดาบอยู่ห่างตัวเลย

งานเทศกาลดำเนินไปอย่างปกติทุกประการจนกระทั่งใกล้ถึงเวลาเลิก ฟ้ามืดแล้ว แต่วันนี้เป็นคืนพระจันทร์เต็มดวงที่ไร้เมฆหมอก บดบังจึงยังมองเห็นทุกอย่างได้ชัดโดยไม่ต้องพึ่งพาแสงไฟ

ช่วงหยุดพักก่อนเพลงชุดสุดท้าย อยู่ดีๆ โทอา ก็หลุดลุกขึ้นจากเก้าอี้ รีบฝากแทมบูรินให้หนึ่งในสาวๆ ที่รอทำอยู่แล้วรีบช่วงต่อ ส่วนตัวเองวิ่งฉิวออกจากบริเวณงาน แทรกผ่านฝูงชนเข้าไปในสวน เนลขมวดคิ้วเมื่อมองเห็นร่างในเสื้อคลุมดำซ่อนอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่อย่างเงียบเชียบ

“ท่านครูช ดีใจจังค่ะที่แวะมาได้” โทอาพูดพลางหอบพลาง รู้ว่าผมของเธอคงยุ่งซี้ดูไม่ได้ แต่ก็ยังดีใจที่ได้พบเขาอยู่ดี

ชายหนุ่มขยับเข้าไปในเงามืดอีกหน่อย ก่อนจะดึงสูดคลุมสีระชะ ออก เขาอาจไม่หล่อเหลาสะดุดตาเท่าเนล แต่ดูลึกลับเพราะดวงตา

เรียวกมสีเทาหมอกแค่ข้างเดียวส่วนอีกข้างเป็นสีทองอร่าม มีเส้นสีดำ คล้ายรอยสักคาดดวงตาทั้งสองข้างในแนวตั้งตั้งแต่โคนผมจดปลายคาง ดูแล้วทำไมโทอาถึงนึกถึงทางน้ำตาได้ก็ไม่รู้

สีหน้าเรียบนิ่งของชายหนุ่มกลายเป็นรอยยิ้มอ่อนโยนที่ไม่ค่อยมีใครเห็น

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม โทอา” เขาถามเสียงนุ่มนวล

หญิงสาวชอบที่เขาออกเสียงชื่อเธอด้วยสำเนียงกังวานแปลกหู ที่ชอบมากกว่าความแปลกคือความห่วงใยเอาใจใส่อย่างแท้จริงในข้อความนั้น

หญิงสาวยิ้มกว้าง “สบายดีค่ะ ท่านครูชละคะ กินได้นอนหลับหรือเปล่า”

ไม่รู้ทำไม เธอคิดว่าเห็นแววตาของเขาหมองลงเล็กน้อยก่อนที่ เขาจะพยักหน้าแล้วตอบว่า “ไม่ต้องห่วง ฉันสบายดี เรียกฉันว่าครูชเฉยๆ ก็ได้”

โทอาโน้มหน้านิดๆ “ขอโทษค่ะ ไม่ชินเลย เรียกท่านนำหน้าไม่ดีหรือคะ หรือว่าฟังแล้วจกจี้”

เธอแทบจะกระโดดตัวลอยเมื่อเห็นรอยยิ้มของครูชกว้างขึ้นอีกเล็กน้อย

เขาหัวเราะเบาๆ “ทำนองนั้น ตกลงนะ ไม่เอาคำว่าท่านนำหน้า”

“ได้เลยค่ะ ท่าน...เอ้อ ครูช”

“ถ้าไม่ชินปากก็ไม่ใช่ไร” ชายหนุ่มหัวเราะพลางเอื้อมมือมาลูบเส้นผมที่ขึ้นไปมาของเธอให้เรียบร้อย ถึงเขาจะสวมถุงมืออยู่แต่หัวใจของโทอา ก็แทบจะกระโจนออกมาจากอก ครูชใจดีกับเธอเสมอ แต่เขาไม่ค่อยชอบสัมผัสร่างกายใคร แม้แต่จับมือแสดงมิตรภาพเขายังไม่ทำเลย วันแต่จะเสียดใจไม่ได้จริงๆ

“ไหนๆ ก็มาแล้ว แวะไปที่บ้านใหม่คะ” หญิงสาวชวน เขาแวะไปคุยกับพ่อแม่เธอทุกครั้งที่มาขึ้นแหละ

“ไม่เป็นไร ฉัน แวะคุยแล้ว ไม่มีปัญหาอะไรก็ดีแล้ว”

“เดี๋ยวค่ะ! พุดแบบนี้จะหนักกลับอีกหรือเปล่า แน่ๆ เลย อย่าเพิ่งกลับนะคะ อย่างน้อยก็อยู่เดินเล่นรอบเมืองกับฉันสักรอบ นะคะ”

หญิงสาวพยายามทำหน้าที่หัวหน้าวอนสุดฤทธิ์

ครูชลิ่งเลแต่ตอบสั้นๆ ว่า “ก็ได้”

ทั้งคู่เดินตัดสวนออกมาในถนนมืดๆ ชายหนุ่มเดินอยู่หลังโทอา ปล่อยให้เธอเป็นคนเลือกว่าจะเดินไปทางไหน หญิงสาวเดินไปทางร้านขนมปังบนเนินเขา ร้านปิดก็จริง แต่เพราะอยู่บนเนินจึงมองเห็นบรรยากาศงานรื่นเริงนั้นในมุมใหม่

โทอาเสียบ ปล่อยให้ครูชมทัศนียภาพครู่หนึ่ง จึงถามว่า “ปกติคุณทำงานอะไรหรือคะ ถึงได้มาไกลขนาดนี้ รอบๆ เอนดาร์แทปไม่มีอะไรเลยนอกจากป่าเขานี่”

ดวงตาของครูชดูว่างเปล่า เขาไม่ออกว่าเขาคิดอะไร “งานตามแต่เจ้านายสั่ง ที่ไหน ไกลแค่ไหน ฉันก็ไปทั้งนั้น”

“ไม่เห็น้อยหรือคะ” เธอนึกหวังเข่าขึ้นมา

ครูชถอนหายใจ “บางทีก็เหนื่อยมาก แต่ส่วนใหญ่แล้วพอรับได้ เพราะมีเรื่องสำคัญต้องทำ ถึงทนได้”

โทอาตาโต เธอไม่เคยได้ยินครูชพูดเรื่องอะไรที่ใกล้เคียงกับความฝันและอนาคตมาก่อนเลย เขาดูเหมือนคนที่เดินออกมาจากอดีตและอยู่กับปัจจุบันที่ไม่ค่อยมีความสุข

เธอยิ้มแล้วบอกว่า “ฉันอยากเปิดร้านดอกไม้เล็กๆ สักร้าน ฉันไม่เก่งเรื่องต้นไม้ก็จริง แต่ทำทางคุณพ่อคุณแม่คงจะดีใจ”

ครูชมีสีหน้าประหลาดใจปนเหลือเชื่อ แต่สีหน้าเหล่านั้นอยู่ไม่นานนักก็กลายเป็นเรียบเฉยเหมือนเดิม เขามองหน้าหญิงสาวนิ่งนาน จึงถามเบาๆ ว่า “ไม่ได้ใช้พลังอีกใช่ไหม”

“อ้อ...เปล่าค่ะ” เธอโกหก

ท่านครูชไม่อยากให้เธอใช้พลังจิตที่เธอมี...พลังจิตที่ทำได้แค่สั่งให้ของโน้นของนี่ลอยไปมา ทำมากกว่านั้นก็ไม่ได้ ไม่เข้าใจว่าเธอจะห้ามทำไม แต่เมื่อสองปีก่อนตอนที่เธอผลอใช้มันต่อหน้าเขาครั้งแรก สีหน้าของเขายังติดตรึงในใจมาตลอด

เธอเห็นความประหลาดประหลาด กังวล ห่วงใย และโหยหาปะปนกันในเวลาเดียว แล้วมันก็กลายเป็นความเจ็บปวด...เจ็บปวดเหมือนถูกทำร้ายจิตใจอย่างรุนแรง เธอเห็นใบหน้าแบบนั้นแค่ครั้งเดียวก็เกินพอ

“โทอา...” ครูชเริ่มเสียงเข้ม ท่าทางคำโกหกของเธอจะไม่ได้ผล

หญิงสาววาดเท้าไปมากับพื้นอย่างลึมตัวแล้วหัวเราะแหยๆ “ขอโทษค่ะ แต่ใช้นิดเดียวจริงๆ นะคะ”

คิ้วที่ขมวดของชายหนุ่มคลายออกอย่างช้าๆ “เอาเถอะ ที่จริงก็ไม่ได้อยากจะทำร้ายเขาหรอก แต่อยากให้เธอระวัง เพราะมีคนมากมายที่อยากได้พลังนั้น และคนมากมายที่จะอิจฉา ฉันไม่อยากให้เธอเดือดร้อนและถูกมองว่าเป็นตัวประหลาด”

โทอาเบะปากนิดๆ “แต่ที่อื่นก็มีพ่อมดแม่มดที่ใช้เวทมนตร์ได้ เยอะแยะไม่ใช่หรอ พลังของฉันเป็นของเล่นไปเลยถ้าเทียบกับพวกนั้น อย่างนี้ย้ายไปอยู่แอดเทียน่าเลยดีไหมคะ”

“ไม่ได้!” ชายหนุ่มวาดด้วยน้ำเสียงกราดเกรี้ยวจนคู่สนทนาผงะ เมื่อรู้สึกตัว เขาก็รีบบอกเธอทันทีว่า “ฉันขอโทษ แต่ฉันว่าที่นี่ดีแล้ว อย่าใช้พลังถ้าไม่จำเป็น”

โทอาารู้สึกน้อยใจขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

เธอบ้านนอกเกินไปสำหรับแอดเทียน่าหรืออย่างไร

“โทอา โทอา! จะถึงพิธีให้พรแล้วนะ มาเร็วเข้า” เนลวิ่งขึ้นเนิน มาหาหญิงสาวพอดี

เขามองครูชหัวจดเท้าอย่างไม่เป็นมิตร เพิ่งเห็นหน้าชัดๆ ครั้งแรกก็จริง แต่บอกได้เลยว่าหนุ่มผมดำท่าทางลึกลับคนนี้เป็นศัตรูรักที่น่ากลัวของเขา ความได้เปรียบอย่างเดียวของเขาคือ เขามีโอกาสใกล้ชิดโทอามากกว่าเจ้าหมอนี่

หญิงสาวยิ้มให้เนลแล้วหันมาบอกลาครูช “งั้นฉันไปแล้วนะคะ ท่านครูช เพราะถึงฉันไม่บอกลาคุณตอนนี้ คุณก็คงติดธุระด่วนอะไรเหมือนเคยอยู่ดี”

เธอเดินเซิดหน้าผ่านเขาไปแม้จะรู้สึกผิดเล็กน้อย รอยยิ้มของเนลกว้างผิดปกติตอนที่ดึงมือโทอาวิ่งลงจากเนินไป

โทอาตั้งใจว่าจะไม่หันกลับไปมองครูชอีก แต่ความตั้งใจนั้นก็หมดไปเมื่อวิ่งลงเนินได้ครึ่งทาง พอหันกลับไปอีกที เธอเห็นเขายกผ้าคลุมดำขึ้นสะบัดเบาๆ แล้วร่างของเขาก็เลือนหายไปในความมืดยามค่ำคืน

‘ขอโทษนะคะ ท่านครูช คราวหน้าฉันสัญญาว่าจะทำตัวดีๆ ค่ะ’ เธอคิดในใจ

2

Black Edge : สัตย์สาบาน

สาบาน...สาบาน...สัตย์สาบาน

เขาสาบานไปแล้ว สาบานว่าจะถวายวิญญูณและรับใช้เจ้านาย
ผู้มอบสิ่งที่เขาปรารถนาที่สุดให้

เขาจะไม่ผิดต่อคำสัตย์นั้น เพราะมันไม่ได้หมายถึงความตาย
ของเขาคนเดียว

“ครุฑ เหม่ออะไร” เสียงหวานไพเราะที่คล้ายเสียงเพลงประสาน
ดังขึ้นจากบัลลังก์ที่ยกสูงจากพื้น

ชายหนุ่มสะดุ้งเฮือก เขาเงยหน้ามองสตรีงามเบื้องหน้า แล้ว
กล่าวว่า “ขอภัยครับ ข้ามีวแต่คิดฟุ้งซ่าน”

ราชินีภูตราชตรีัยกโหล “หนุ่มๆ อย่างเจ้าก็แบบนี้แหละ ว่าแต่
ทำไมกลับมาช้า แล้วของที่บอกให้ไปเออล่ะ”

“นี่ครับ” ครูชลั่งงเข้าไปในเสื้อคลุมแล้ววางดาบสีเงินเงาวับ หน้าตาคล้ายปีกมังกรลงตรงหน้า ราชินีภูตกระดิกนิ้ว ดาบเล่มนั้นก็ ลอยเข้าไปอยู่ในมือนาง

“ทำได้ดีมาก แล้วเจ้าหวัชโมยนั้นล่ะ จัดการยังไง”

“เขาขัดขึ้น และพยายามทำร้ายข้า ฝีมือไม่กระจอกนัก แต่ข้าก็ ฆ่าเขาไปแล้ว” ชายหนุ่มตอบเสียงเย็นชา

ราชินีชีนาเดียขมวดคิ้ว “อีกแล้ว เจ้าต้องระวังเรื่องนี้ให้มากนะ ข้าทำสัญญาอยู่กับเจ้าแลกกับคำสาบานว่าจะรับใช้ข้า แต่ข้าไม่ได้ใช้ให้เจ้า ไปฆ่าใครสักหน่อย”

“ข้าพยายามละเว้นแล้ว!” เขาคำราม “แต่ท่านส่งข้าไปทำแต่ งานที่ผู้คนบ้าเลือดกันทั้งนั้น นายท่าน ข้าเป็นพอมดไม่ใช่ันกรบ ไม่อาจ ผู้แบบันกรบได้ดีพอที่จะออมมือละเว้นชีวิตพวกเขาได้”

“ระวังอารมณ์ของเจ้าหน่อย ครูช การทำให้ข้าอารมณ์เสียนั้น ไม่ฉลาดเลย” ราชินีโหมงามตรัสน้ำเสียงเรียบ

ครูชคุกเข่าลงทันที “ขอภัยที่เสียมารยาท ข้าได้ดาบปีกมังกร มาแล้ว ต้องการให้ข้ารับใช้อะไรอีกไหมครับ”

ไม่มีคำตอบจากราชินีอยู่นาน ครูชไม่ได้เงยหน้ามองแต่ก็รู้ว่า สายตาที่เมฆของนางคงกำลังมองเขาอย่างพิลึกพิลั่น

นานเหมือนเป็นปีเป็นเดือน นางจึงพูดเบาๆ ว่า “ไปพักเถอะ ربกวณเจ้ามามากแล้ว”

“ขอบคุณครับ” ชายหนุ่มลุกขึ้นแล้วหันหลังจะเดินออกจาก ห้องโถง แต่ก้าวออกไปได้ไม่ถึงห้าก้าว เขาก็ต้องชะงักอีก

“เดี๋ยว!” ราชินีชีนาเดียตรัสเสียงเข้ม คราวนี้นางบินลงจาก บัลลังก์มาหยุดกลางอากาศตรงหน้าครูช แล้วเขยคางมองหน้าเขาอยู่ ครู่หนึ่ง “อืม...ตาซ้ายของเจ้าทำทางไม่มีปัญหาแล้ว พลังเวทที่เหลือเลี้ยง

ร่างก็ปกติ...แต่เจ้าควรจะไปในเมืองมนุษย์ ทำสิ่งที่ควรทำซะ เพื่อ
ร่างกายของตัวเอง ไม่อย่างนั้นหลานชายข้าต้องโกรธแน่ ถ้าเจ้าตาย”

ครูชเกือบจะหัวเราะ “วาเทียไม่สนใจเรื่องพรรคนั้นหรอก”

ราชินีปล่อยมือแล้วกอดอกแทน “โฮ้...เจ้าดูถูกหลานชายข้านะ
วาเทียอาจจะไม่ชอบหน้าเจ้า แต่เขามีน้ำใจพอจะเป็นห่วงสวัสดิภาพ
ของเจ้าจนซำละหมั่นไส้นัก ไปได้แล้ว อย่าลืมเรื่องธุระในเมืองมนุษย์ล่ะ”

“ครับ”

ครูชเดินออกจากห้องโถงแล้วลัดเลี้ยวไปทางด้านหลังวังราตรี คง
ไม่มีมนุษย์คนไหนนอกจากวาเทียและคู่ของเขาที่รู้ว่าภุมราตรีซึ่งควรจะ
สาบสูญไปแล้วยังรวมตัวกันอยู่เป็นเมืองขนาดย่อมๆ ในชื่อ ‘ฟาเรีย-
นูล่า’ หรือ ‘นครราตรีไร้จุดจบ’

เท่าที่เขารู้ ประชากรภุมราตรีปัจจุบันมีด้วยกันสามพันตนเป็น
อย่างน้อย เก้าในสิบเป็นประชากรที่อายุมากกว่าสองร้อยปี ส่วนที่เหลือ
น้อยนิดนั้นเป็นประชากรรุ่นเยาว์ ไม่รู้เพราะภุมราตรีมีอายุชั้ยยืนยาว
มากจนอาจจะถึงพันปีหรือเปล่า พวกเขาถึงไม่ค่อยมีลูกหลานทั้งๆ ที่
เข้าพิธีครองคู่กันแล้ว

ในฐานะองค์ครักษ์เงาแห่งวังราตรี เขาไม่ค่อยออกจากบริเวณวัง
ไปในเมือง เหตุผลแรกคือ พลังมนตราของภุมราตรีหนาแน่นเกินไปจน
แม้แต่เขาก็ยังอึดอัด อย่างที่สองคือการปรากฏตัวของเขาทำให้พวกนั้น
แตกตื่นและไม่สบายใจ

แน่นอน ใครจะสบายใจในเมื่อมีมนุษย์...ไม่สิ สัตว์ประหลาด
ตัวหนึ่งที่ทำหน้าที่เป็นสุนัขรับใช้ราชินีมาเดินพ่นพ่นท่ามกลางลูกหลาน
ของพวกเขา

ครูชพักรวมกับพวกทหารระดับสูง เขาย้ายห้องมาแล้วสามครั้ง
ครั้งแรกย้ายเพราะพวกภุมราตรีที่เป็นเจ้าหน้าที่เอกสารทางการแพทย์

กลัวเขาจนนอนไม่หลับ ครั้งที่สองคือตอนที่เขาอาละวาดวังแทบแตก เนื่องจากยังปรับตัวเข้ากับสภาพปัจจุบันไม่ได้ และครั้งล่าสุดก็คือตอนที่เขายอมควักลูกตาตัวเองทิ้งข้างหนึ่งเพื่อปลุกถ่ายดวงตาภูตราชตรีที่จะช่วยให้เขาใช้เวทมนตร์ได้ง่ายกว่าสภาพที่เป็นอยู่ระหว่างการปรับตัว ตอนนั้นสภาพของเขาก็แย่มาก

เขาล้วงกระเป๋ากางเกงและดึงกุญแจเงินดอกใหญ่ขึ้นมา หัวกุญแจหล่อเป็นรูปปีกนกอ่อนช้อยราวกับของจริง พวกภูตราชตรีมีรสนิยมดีในเรื่องข้าวของเล็กๆ น้อยๆ พรรคนั้นเสมอ แต่เขาไม่ใช่พวกหัวศิลป์ จึงชมแต่เพียงผ่านๆ เท่านั้น เขาไขกุญแจแล้วผลักประตูเข้าไปในห้อง

ปกติครูไม่ใช่พวกบ้าสมบัติหรือมีข้าวของเยอะ เขาไม่ค่อยเก็บสิ่งของจุกจิกอย่างที่จาลัส อดีตเพื่อนร่วมงาน หรือพวกผู้หญิงชอบทำชายหนุ่มไม่คั่นเคยกับการเก็บสะสมของที่ระลึกแทนความทรงจำมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ทว่านั่นเป็นอดีตไปแล้ว เดียวนี้เขาเริ่มมีข้าวของจำเป็นที่ต้องเก็บอย่างดี พอฉุกเฉินเขาจะได้ไม่ต้องวิ่งโร่หามาใช้อีก

สิ่งแรกที่ชายหนุ่มทำหลังจากลงกลอนประตูห้องแล้วก็คือ ปลดดาบเล่มยาวที่คาดไว้ข้างเอวออก โยนที่ยึดฝักดาบลวกๆ ไว้ปลายเตียง และแขวนตัวดาบไว้บนกำแพงข้างกันกับดาบอีกเล่มหนึ่ง เขาดึงเสื้อคลุมออกแล้วแขวนไว้ที่ตะขอบนกำแพงข้างๆ กัน เสื้อคลุมตัวนี้มีคุณสมบัติพิเศษของธาตุความมืด และเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ราชินีเรียกเขาว่า ‘องค์ครักษ์เงา’

เมื่อสวมเสื้อคลุมไว้ เขาจะหายตัวไปโผล่ที่ไหนก็ได้ที่อยู่ในเงามืดที่แรกเขาคิดว่าเสื้อคลุมเป็นดาบสองคม ถ้าอยู่กับเขาก็แล้วไป แต่ถ้าตกไปอยู่ในมือคนอื่นคงจะอันตรายมาก แต่ความคิดนั้นก็หายวับไปทันทีเมื่อเคศของครักษ์ราชินีที่ประสาทแข็งพอจะไม่ขยาดเขา ลองเอาไปใช้บ้างและไม่ได้ผลอะไรเลยนอกจากทำให้ดูลึกลับดี

เสื้อคลุมแฝงเงาเป็นสิ่งที่เขาใช้ได้คนเดียวเท่านั้น
 ครูซแค่นิยมปลางโยนถุงมือหนังไว้ที่โต๊ะข้างหัวเตียง
 ‘ใช้ได้คนเดียวเท่านั้น’ ฟังดูพิเศษ...ที่จริงเรียกว่ามันได้ผลกับเขา
 เพราะเขามันผิดปกติต่างหาก แม้ขณะนี้ที่เขากำมืออยู่ก็ยังไม่รู้สึกถึงความอบอุ่นของร่างกายมนุษย์เลย

มือขวาของเขาเคลื่อนไปที่อกซ้าย เมื่อก่อนถ้าแต่ตรงนี้เขาจะ
 รู้สึกถึงหัวใจที่เต้นตุบๆ อยู่ใต้ผิวหนังและกล้ามเนื้อ

แต่ตอนนี้...ไม่มีเลย สัมผัสอะไรไม่ได้เลย

เวลาของร่างกายเขาหยุดนิ่งมาตั้งแต่เมื่อสามปีก่อนตอนที่ทำสัญญากับราชินีภูตตราตรีชีนาเดีย สิ่งที่เหลือเลี้ยงร่างกายเขาไม่ใช่เลือดแต่เป็น
 เวทมนตร์ล้วนๆ เสื้อคลุมนั้นเป็นสิ่งที่เขาใช้ได้คนเดียว เพราะว่าเวทมนตร์
 พิเศษในนั้นใช้เคลื่อนย้ายได้เฉพาะสิ่งที่ตายไปแล้วเท่านั้น

ตาย...อาจจะฟังดูแรงไปนิด ถึงหัวใจของครูซจะไม่เต้นแล้ว แต่
 เวทมนตร์ก็เป็นตัวขับเคลื่อนให้อวัยวะในร่างกายเขาทำงานอยู่ตลอด ที่
 ตลกแต่ซ้ำไม่ออกก็คือ แม้เป็นแบบนี้ เขาก็ยังเลือดออกได้ เขาบาดเจ็บ
 ได้ แม้แผลจะเยียวยาตัวเองภายในชั่วข้ามคืนก็ตาม

ชายหนุ่มถอดเสื้อตัวในแขวนไว้ข้างเสื้อคลุมก่อนจะมองแผลที่
 สีข้างซึ่งสมานตัวกันแล้วแต่ยังไม่หายดี นิสัยเก่าทำให้เขาค้นไม้คันมือ
 อยากรจะร้ายคาถารักษารวดเดียวให้หาย แต่ตอนนี้เขาทำอย่างนั้นไม่ได้
 แล้ว

เวทมนตร์ที่มีทั้งหมดจะต้องจัดสรรใช้งานอย่างระมัดระวัง เพราะ
 มันไม่ใช่พลังของเขาเอง

เพื่อเป็นองครักษ์เงา นอกจากร่างกายแล้ว เขายังสั่งเวทมนตร์
 มนุษย์ทั้งหมดของตัวเองด้วย กระนั้นร่างกายของเขาก็ยังเป็นพอมดอยู่
 เหมือนเป็นภาชนะว่างเปล่าที่บรรจุมนตราได้จำนวนหนึ่ง สร้างเองไม่ได้

แต่สามารถเติมจากภายนอกได้

สิ่งที่น่าเศร้าอีกประการคือ เขาไปไหนโดยไม่พกดาบเล่มใดเล่มหนึ่งไปด้วยไม่ได้เลย เพราะหากไม่มีดาบ เขาก็เป็นแค่มนุษย์ที่ไร้เวทมนตร์ เขาต้องใช้ดาบที่ดีจากศิลาจันทรภาพเป็นเหมือนตัวรับสัญญาณพลังเวทมาเติมเต็มพลังเวทที่หายไป การพกดาบติดตัวทั้งที่เป็นพอมดมมาตลอดชีวิตเป็นเรื่องที่เขาหงุดหงิดที่สุด บางครั้งแค่เดินไปซื้อของในเมืองก็ต้องพกดาบไปด้วย ทำให้เป็นเป้าสายตาหนักเข้าไปอีก และคงเป็นอย่างนั้นเรื่อยไป หากไม่เกิดเรื่องขึ้นเมื่อครั้งปีก่อน

ภารกิจเสี่ยงตายเมื่อครั้งปีก่อนคือ การชิงศพภูตราตรีจากนักรบกลุ่มหนึ่งที่มีเป้าหมายหลักในการล่าสิ่งมีชีวิตในตำนาน ครูชทำภารกิจสำเร็จ จัดการส่งพวกนั้นไปนรกทั้งหมดโดยไม่ต้องเสียเวลาขออนุญาตราชินี แต่เขาบาดเจ็บสาหัส และเกือบตายเพราะใช้พลังเกินขนาดจนพลังเวทไม่พอหล่อเลี้ยงร่างกาย

ราชินีภูตราตรีแก้ปัญหานั้นโดยการขอดวงตาจากภูตที่กำลังจะสิ้นอายุขัยมาเปลี่ยนถ่ายกับดวงตามนุษย์ของครูช เพื่อให้เขามีอุปกรณ์รับพลังเวทเพิ่มเติมติดตัวอยู่ตลอดเวลา ลดความเสี่ยงที่เขาจะ ‘พังทลาย’ ลงไป

พอทุกอย่างเข้าที่แล้ว อะไรๆ ก็ดูใช้ได้ แต่ช่วงแรกๆ เขาทุกข์ทรมานกับการถูกเลือดภูตราตรีกัดกินอยู่เกือบสองสัปดาห์ กว่าร่างกายจะรับดวงตาข้างใหม่ได้ก็กินเวลาหลายเดือน และยังเจ็บต่อเนื่องอีกเป็นระยะ จนเพิ่งหายขาดเมื่อไม่ถึงหนึ่งเดือนมานี้เอง

สรุปได้ประโยคเดียวว่า ชีวิตเขาตอนนี้ ‘บัดซบเป็นบ้า’

ที่บรรยายมาทั้งหมดนั้นยังไม่นับสิ่งน่ารังเกียจที่เขาจำต้องทำเป็นประจำอีกอย่าง...

ครูชส่ายหัวไล่ความคิดนั้นออกไปแล้วทิ้งตัวลงบนเตียงที่คลุม

ผ้าปูเตียงสีดำสนิทซึ่งหนานุ่มอุ่นสบายกว่าที่คิด เขาหลับตาลงช้าๆ และนึกถึงความหลัง

เขาโตมาในฐานะตระกูลรองที่รับใช้ตระกูลหลักคาเตอร์ลอน ชีวิตช่วงนั้นสิ้นสุดลงที่อายุเจ็ดปี เพราะพ่อแม่กับครอบครัวที่เหลือก็ถูกจับไปลงโทษตามกฎหมายแอดเทียน่าในฐานะกบฏ เหลือแค่เขากับเมียร์ก้าที่อายุน้อยมาก ไม่มีส่วนรู้เห็นกับอาชญากรรมสกปรกเท่านั้นที่ไม่ถูกลงโทษไปด้วย จะว่าไปตอนนั้นก็ไม่ใช่เชิงว่าเขามีความสุขมากนัก

ตอนอยู่กับอดีตอาจารย์ก็พอกัน เขาสนใจและมีความสุขกับสิ่งเดียวคือ ได้อยู่ใกล้ๆ เมียร์ก้า

...และช่วงชีวิตนั้นก็จบลงแล้วเช่นกัน

“ครูซ...ถ้าอยู่ที่เปิดประตูหน่อย” เสียงเคซาดังขึ้น

ครูซลืมตาขึ้นมองประตูแล้วหลับตาลงอีกครั้งพลางพลิกตัวหันหลังให้ประตู คิวเขากระตุกเมื่อได้ยินเสียงคีน่าองครักษ์ราชินีอีกคนดังตามมาด้วย

“เราอุตส่าห์เอาของฝากมาให้ล่ะ”

เคซ่า หัวหน้าองครักษ์ราชินียังรับมือง่าย แต่คีน่า คู่หูของเคซ่าเป็นคนละครณีกัน ภูตสาวร่างสูงหุ่นดีจะดีไม่เล็กจนกว่าจะได้สิ่งที่ต้องการ ซึ่งในกรณีนี้คือ เธอจะทำทุกอย่างให้เขายอมลุกมาเปิดประตู

ใจจริงเขาอยากจะฝังหน้าลงในหมอนแล้วจมหายไปคนเดียวตอนนี้อยู่เลย แต่เคซ่าและคีน่าเป็นสองคนที่ไม่แสดงท่าทีหวาดกลัวหรือรังเกียจเขา บางทีถึงกับใส่ใจมากเกินไปจนน่ารำคาญด้วยซ้ำ เขาไม่คุ้นกับการมีคนเอาใจใส่ ทว่าก็ยังรู้ว่าควรจะทำตัวดีๆ กับสองคนนั้น

“มีอะไร” เขายอมลุกมาเปิดประตูแล้วถามอย่างดีที่สุดเท่าที่อารมณ์ ร่างกายเหนื่อยล้า และอาการแสบกระเพาะเพราะความหิวจะอำนวย

เคซ่าหัวเราะ จอนผมสีดำสนิทยาวจดปลายคางด้านหน้าไหวตามการโคลงศีรษะ เส้นผมด้านหลังของเขาตัดสั้นติดหลังลำคองอกรักษ์และทหารเพศชายส่วนใหญ่นิยมตัดผมสั้น ขณะที่ภูตราตรีทั่วๆ ไปมักไว้ผมยาว

“เจ้าทำตามสบายเกินไปแล้ว ไม่สวมเสื้อหน่วยเหรอ ยังไงคืนาก็เป็นผู้หญิงแล้วยังไม่ได้เข้าพิธีจับคู่ด้วย” เคซ่ามองร่างเปลือยท่อนบนของเขาอย่างตำหนิ

ครูซุกลอกตา มือคว้าเสื้อมาสวมลวกๆ “ไม่เห็นต้องสนใจเลย ยังไงพวกนายก็คงไม่คิดจะจับคู่กับสัตว์ประหลาดอยู่แล้ว”

คืนาส่ายหัวเบาๆ เส้นผมสีน้ำเงินปล่อยาวถึงกลางหลังสะท้อนแสงตะเกียงมนตราเป็นประกาย “เรื่องสัตว์ประหลาดนั้นขอปฏิเสธนะที่จริงถึงไม่ได้สวมเสื้อขาก็ไม่รังเกียจ ร่างกายท่อนบนเจ้าก็ดูดีเสียวะ สมเป็นผู้ชายกว่าเดือนแรกที่มาอยู่ที่นี่เยอะเลย สรุปก็คือไม่มีสัตว์ประหลาดที่ไหนจะดูดีขนาดนี้แน่นอน”

ครูซู้ตัวว่าเขาเกือบจะยิ้ม...แต่เกือบจะนะนะ “ตกลงมีอะไร” “รับนี่ไป” เคซ่าส่งห่อกระดาษสีน้ำตาลผูกเชือกเส้นบางๆ ให้เขา ครูซู้รับมันมาโดยระวังอย่างยิ่งที่ไม่สัมผัสมือของฝ่ายตรงข้าม “ขอบใจ” เขาตอบและเมื่อเห็นทั้งสองคนยังยืนอยู่จึงถามว่า “มีอะไรอีกหรือไง”

“เอ่อ...ไม่มีหรอก แค่อาของมาให้เท่านั้นเอง” คืนาบอก

ครูซูลึกคิ้ว “ถ้าอย่างนั้นข้าขออนอนพักละกัน ขอขอบคุณสำหรับของฝาก”

พุดจบเขาก็ปิดประตูโดยไม่สนใจว่าแขกทั้งคู่ยังยืนอยู่หน้าห้อง

“ไม่น่ารักเลย” คีน่าบ่นเมื่อเดินเลยหน้าห้องชายหนุ่มมา
 เคซาหัวเราะว่า “แต่ก็ดีขึ้นมากแล้วนี่นา ตอนแรกเขาไม่ยอมให้
 ใครเข้าใกล้เลยด้วยซ้ำ”

“เหมือนสัตว์บาดเจ็บนะ เอ้อ...เจ้าสังเกตไหมว่าเขาพยายาม
 เลียง...”

“สัมผัสตัวคนอื่นใช่ไหม”

“อ้อ” คีน่าถอนหายใจเบาๆ “ข้าคิดว่าข้าพอจะเข้าใจความรู้สึก
 ของหมอนั่นนะ เขาไม่ยอมสัมผัสร่างกายใคร คงเพราะรู้สึกเจ็บปวดที่
 สูญเสียคุณสมบัติข้อหนึ่งของสิ่งมีชีวิตไปแล้ว”

“ที่จริงข้าก็เห็นใจเขานะ ท่านวาเทียพูดถูก เขาเป็นคนดีกว่าที่เรา
 เคยคิด แต่ที่ข้านับถือคือ ความบ้าดีเดือดของเขา มีอย่างไหนยอม
 แลกทุกอย่างเพื่อผู้หญิงที่ไม่ได้รักตัวเอง” เคซาเยินนิ่ง ยิ้มอยู่ใต้หน้ากาก
 “ข้าเรียกสิ่งที่เขาทำว่า เด็ดเดี่ยวและกล้าหาญมาก ข้ายังไม่รู้เลยว่าถ้า
 มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับตัวเอง ข้าจะกล้าได้เท่าเขาไหม”

“นั่นสิ เสียหายที่ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้รักเขานั้นแหละ ผู้ชายที่ทุ่มเท
 ให้เธอขนาดนี้หาที่ไหนไม่ได้แล้วมัง”

ดวงตาของเคซาหมองลงเล็กน้อยเมื่อคิดถึงความจริงที่ว่า การ
 ทุ่มเทนั่นเองที่ทำให้ครูชเจ็บทั้งร่างกายทั้งจิตใจ ที่สำคัญ ด้วยร่างกาย
 แบบนี้ ชายหนุ่มไม่มีทางสมหวังกับผู้หญิงคนนั้นได้อีกแล้ว แม้จะมี
 ปาฏิหาริย์ทำให้เธอหันกลับมามองเขาก็ตาม

ครูชแกะห่อกระดาษนั้นและนึกแปลกใจที่เห็นสร้อยคอเงิน
 เส้นบางห้อยจี้ฉลุมนี่สีเขียวสดใส มีฉลากเล็กจิ๋วติดมาว่า เป็นไอเทม
 นำโชคของภูตแคว้นพิริเจีย เขาวางมันไว้บนโต๊ะข้างหัวเตียง แต่แล้วก็
 เปลี่ยนใจเก็บใส่กระเป๋าทางเกงแทน

เขาเพลียมาก แต่นอนไม่ได้เพราะความหิวฉีกทั้งกระเพาะจน
 ทรมาน ครูชู้รู้สึกได้ว่าเส้นเอ็นในร่างเขากำลังเกร็งเขม็ง ส่งสัญญาณ
 อันตราย เขารีบปลัดกระดุมเสื้อ สวมถุงมือ หยิบกริชโค้งจากใต้หมอน
 มาคาดเอว แล้วเอาเสื้อคลุมแฝงเงาคคลุมบ่า เขาหลับตาลง แล้วปล่อยให้
 หัวใจใจล่องลอยไปหาปลายทาง

...ปลายทางที่มีอาหารที่เขาต้องการ

เขาได้ยินเสียงอื้ออึงของผู้คนตั้งแต่วินาทีแรกที่มีการเคลื่อนย้าย
 สำเร็จ ครูชู้ลืมตาขึ้นแล้วก้าวออกจากเงามืดของมุมตึกในตรอกเล็กๆ
 เข้าในร่องเท้าประตูหน้าสววยาวๆ ไปทางถนนสายรองด้านหน้า และเลี้ยว
 เข้าไปในบริเวณที่แต่ก่อนเขาไม่เคยมาเลยสักครั้ง

เขาอยู่ที่เมืองพาร์ริส เมืองท่าชั้นรองที่มีชื่อเสียงเรื่องสินค้าหายาก
 และย่านเจริญมัย ชายหนุ่มเลี้ยวเข้าไปในถนนที่พวกนักเที่ยวชอบมาหา
 ความบันเทิงนอกบ้าน ไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรมาก แค่เอาสตูดง
 แล้วเดินผ่านก็มีผู้หญิงอายุยี่สิบต้นๆ หุ่นดีเข้ามาเกาะเกาะตีสนิทด้วย

ครูชู้ยิ้ม มันไม่ใช่ยิ้มจริงๆ ของเขาหรอก แต่ยิ้มแบบนี้ได้ผลกับ
 ผู้หญิงเกินครึ่ง เขาไม่ชอบเสแสร้งแต่นี้เป็นความจำเป็น

หลังจากเลี้ยงเครื่องดื่มหญิงสาวและรอคอยอย่างอดทน เธอก็
 พาเขาหลบจากความวุ่นวายเข้าในตรอกมืดๆ

“หน้าใหม่หรือคะ คุณรูปหล่อ ฉันไม่เคยเห็นคุณมาก่อนเลย”

“ผ่านมาเลยลองแวะเข้ามาเที่ยวอะครับ” ครูชู้ตอบ ผู้หญิงคนนั้น
 เอื้อมมือขึ้นหวังจะได้เส้นผมเขา แต่ชายหนุ่มรีบเบี่ยงตัวหลบ เขาไม่
 อยากให้เธอสัมผัสใบหน้าเขาแล้วรู้ว่ามีมันเย็นซี้ดไร้ชีวิต

ตาซ้ายที่ไวในความมืดของเขามองตรวจสอบเรียบร้อยแล้ว
 ไม่มีคนอื่นอยู่แถวนี้ ครูชู้ดึงมือของผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาจุมพิตเบาๆ
 ไม่ลืมส่งสายตาวาวระยับที่จะทำให้ผู้หญิงตรงหน้าปลื้มหนักไปกว่าเดิม

และตอนที่เธอกำลังปลาบปลีมนั่นเอง ริมฝีปากที่หยุดอยู่ที่ข้อมือ ก็ไม่ขยับไปไหนอีก

“อะไรหรือคะ” ผู้หญิงคนนั้นถามอย่างประหลาดใจ

เขาไม่มองหน้าเธอ แต่พูดเบาๆ ว่า “ขอภัยล่วงหน้า แต่ผมคง ต้องให้คุณลืมซะว่าคุณเจอผมที่นี่”

ก่อนที่เธอจะรู้ตัว ชายหนุ่มก็อ้อมมาด้านหลังเธอแล้วใช้มืออีกข้างปิดปากเธอไว้ ดวงตาของหญิงสาวเบิกกว้าง ร่างกายผวา เมื่อรู้สึกถึงของมีคมขนาดเล็กเจาะทะลุผิวเนื้อเลยจากข้อมือไป เธอเกือบจะกรี๊ดร้อง แต่ร่างกายอ่อนปวกเปียกหมดแรงเพราะโลหิตถูกสูบออกจากร่างไปอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวเคราะห์ร้ายไม่ทันได้คิดอะไรต่อก็หมดสติไป

ครูซเสร็จธุระของเขาในอีกสองนาที่ให้หลัง เขาเลียปากแผลที่แขนผู้หญิงคนนั้น แล้วแผลรอยเขี้ยวสองจุดก็ค่อยๆ สมานเข้าหากันจนหายสนิท ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นพร้อมความรู้สึกสดชื่นและอิมท้อง ภาพที่สะท้อนจากกระจกแตกหักเก่าๆ ในซอยคือ เขากำลังยืนอยู่กลางแสงจันทร์พร้อมกับรอยเลือดรอบริมฝีปาก

ครูซเข็ดเลือดออกด้วยแขนเสื้อ เขาไม่ลืมกางมือออกและร่ายคาถา

“เลบรันทิล”

หมอกสีเทาเงินลอยปกคลุมเหนือศีรษะผู้หญิงคนนั้นและหายวับไป เมื่อเธอรู้สึกตัวอีกทีในสองสามนาทีข้างหน้า เธอจะจำอะไรไม่ได้เลย นอกจากเดินสะเปะสะปะและหน้ามืดเป็นลมไปเอง

ชายหนุ่มชบครามแน่น รังเกียจที่ตัวเองต้องทำเช่นนี้ทุกๆ สองวัน ไม่เช่นนั้นร่างกายของเขาจะเสื่อมสภาพและตายอย่างทุกข์ทรมาน เขายังไม่อยากตาย อย่างน้อยก็ไม่ใช่ช่วงนี้

เขาเสียเลือดซึ่งจำเป็นต่อการรักษาสภาพอวัยวะบางอย่างไปกับการต่อสู้ ร่างกายที่เวลาหยุดนิ่งผลิตเลือดใหม่เองไม่ได้ ต้องหาเอาจากคนอื่น และมันเรียกร่องเขาในรูปแบบของความหิวโหยที่น่ารังเกียจแรกๆ เขาพยายามปฏิเสธ แต่อาการกระหายเลือดนั้นทรมาณจนเขาไม่อยากลองอีก

เพียงแค่นี้ก็รู้สึกขยะแขยงตัวเองจนทนไม่ไหว เขายังคิดไม่ออกว่าจะมีอะไรแย่กว่านี้อีกไหม

ทั้งหมดเป็นโศกนาฏกรรมที่น่าสมเพชเกินไปแล้ว

เขามองแสงจันทร์เต็มดวงผ่านช่องว่างระหว่างบ้านเรือนในตรอกนั้นแล้วหลับตาลงช้าๆ หายตัวกลับไปยังที่ที่เขาสมควรอยู่

...ที่ไหนก็ได้ ขอให้ห่างไกลจากมนุษย์เป็นพอ

3

White Edge : US:ตุ

“ไม่ไปด้วยจริงๆ เหรอโทอา” เนลพูดพลางยื่นทำหน้าที่ชิม

“ไม่จ๊ะ ขอโทษด้วยนะ แต่ที่นั่นอันตราย ฉันไม่อยากเดินไปไกลๆ แถวนั้นอีก” หญิงสาวปฏิเสธโดยไม่เสียเวลาคิดแม้แต่เสี้ยววินาทีเดียว ทำให้เนลรู้สึกเสียความมั่นใจเล็กๆ ก่อนหน้านี้เขาค่อนข้างมั่นใจว่าหนุ่มๆ สาวๆ ที่ไหนก็ต้องสนใจคาราวานสินค้าปริศนาซึ่งนานๆ จะมาถึงเอนดาร์สักครั้ง

“มีสินค้าน่าสนใจเยอะแยะเลยนะ ได้ยินว่ามีพวกเครื่องรางเวทมนตร์จากแอตเทียน่า และเสื้อผ้าดีๆ ราคาถูกจากมิลเฟนด้วย ไม่สนใจจริงๆ เหรอ” เนลพยายามโฆษณา

สีหน้าโทอาอ่อนลงเล็กน้อย แต่เธอยังคงรุดน้ำแปลงดอกไม้ฤดูไปไม่ผลิต่อ พลางบอกว่า “ที่จริงก็สนใจนะ แต่คาราวานจะจอดพักที่

เนินเขาติดชายป่าวงกตนี้มา ถ้าเป็นที่นั่นฉันไม่มีวันไปเด็ดขาดเลย”

เนลหน้าม่อมลงอีกครั้ง ป่าวงกตคือสถานที่ที่ต้องห้ามของโทอา เธอเคยหลงทางและบาดเจ็บจนเสียความทรงจำที่นั่น เลยไม่กล้าเฉียดเข้าไปใกล้อีก เขาหวังว่าความกลัวของเธอคงลดลงแล้ว แต่มันก็มีคนไปด้วยตั้งเยอะ แต่ในเมื่อโทอาเป็นภรรยา เขาก็ไม่อยากจะเข้าไปใกล้อีก

ชายหนุ่มยิ้มแล้วถามว่า “อยากได้อะไรไหม เดี่ยวฉันซื้อมาให้”
สีหน้าของโทอาสดสีขึ้นทันตา “จริงหรือ”

“จริง แค่อะไรก็ได้ถ้าทำได้ เอาอะไรดีล่ะ เครื่องประดับหรือเสื้อผ้า”

โทอานิ่งคิดก่อนจะบอกว่า “อยากได้เครื่องรางสำหรับปกป้องจากสิ่งชั่วร้ายสักชิ้น...เอ้อ ขอเป็นสองชิ้นดีกว่า”

“เอ...สองชิ้นหรือ”

“เอาน่านะ เผื่อมาหน่อย”

ถึงจะไม่เข้าใจแต่เนลก็รับคำและรีบออกไปรวมกลุ่มกับคนอื่น ๆ โทอามองตามหลังเขาจนลับตา ก่อนจะเดินเข้ามาในบ้านแล้วทรุดตัวลงบนเก้าอี้ริมหน้าต่าง พลังคิดว่าจะดีแค่ไหนนะ หากเธอเข้าไปใกล้ป่านั้นได้โดยไม่รู้สึกหวาดกลัวจนคลื่นไส้อย่างที่เคยเป็นมา

รอยยิ้มผุดขึ้นมาเมื่อเธอนึกถึงเครื่องรางที่ฝากเนลซื้อ เครื่องรางสองชิ้น ชิ้นหนึ่งเก็บไว้เอง ส่วนอีกชิ้น...โทอายิ้มกว้างเมื่อคิดถึงเครื่องรางชิ้นที่สอง เธอจะให้ท่านครูซเพื่อขอโทษที่เธอทำตัวเอาแต่ใจเมื่อคืนก่อน น่าเสียดายที่ต้องรออีกนับเดือนกว่าเขาจะมาที่นี่อีกครั้ง

“ยัยโง่เอ๊ย! ไม่น่าไปทำแบบนั้นกับเขาเลย!” หญิงสาวร้อง เธอไม่เคยทำมันตั้งใส่เขามาก่อนเลย แต่เขาก็ไม่เคยตวาดเธอก็เหมือนกัน ท่านครูซไม่อยากให้เธอไปแอดเทียหน้าขนาดนั้นเลยหรือ

“โทอา มาช่วยแม่เอาผ้าพวกนี้ไปส่งในตลาดหน่อยสิจ๊ะ”

“คะ” โทอาลุกจากเก้าอี้ ขึ้นบันไดไปห้องทำงานของแม่บนชั้นสอง
จริงอยู่ว่าที่นี่คือเมืองแห่งพฤษภา แต่ธุรกิจแพรรรณของที่นี่ก็
น่าจับตามองไม่น้อย และหนึ่งในลึบซ่างทอผ้าที่ดีที่สุดของเมืองนี้ก็คือ
คุณแม่ของเธอนี่เอง

เมื่อไปถึง เธอก็เห็นผ้านับสิบพับกองกันอยู่หน้าประตูห้อง ส่วน
คุณแม่กำลัง่วนอยู่กับการม้วนพับที่ลึบเอ็ด

โทอาหอบม้วนผ้าสามม้วนลงมาและเอามันใส่เกวียนอย่างรู้งาน
เธอทำแบบนี้มาตลอดสองสามปีที่ผ่านมาจากจนชินเสียแล้ว หลังจากนั้นเธอ
กับแม่ต้องนั่งเกวียนเทียมวัวไปตลาดเพื่อส่งผ้าตามร้านต่างๆ ที่ล้งทอไว้
ล่วงหน้า กว่าจะงานจะเสร็จเรียบร้อยก็คงจะเป็นช่วงบ่ายแก่ๆ และพวก
เนลคกงกลับมาพอดี คิดอย่างนั้นแล้วหญิงสาวก็อารมณ์ดีขึ้น

หลังจากส่งผ้าเสร็จ คุณแม่ของโทอา ก็แวะคุยกับภรรยาเจ้าของ
ร้านอาหาร นานจนหญิงสาวง่วงนอน เธอขอตัวกลับมานอนพักที่บ้าน
และเข้าสู่ห้วงนิทราที่แสนสบาย โทอา รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจมลงไป
ในเตียง จมลงสู่ความนุ่มละมุนที่ค่อยๆ แปรเปลี่ยนเป็นความว่างเปล่า
อย่างช้าๆ แล้วปลายเท้าก็สัมผัสกับพื้นหินเรียบลื่นเย็นเฉียบ...

เมื่อลึมตาขึ้น โทอา ก็อยู่ในระเบียบยาวมองไม่เห็นปลายทาง
ทั้งสองด้าน เพดานเบื้องบนเป็นสีน้ำเงินเข้มของท้องฟ้ายามราตรี
กำแพงสีงาช้างทั้งสองฝั่งว่างเปล่า เว้นแต่ตรงหน้าที่มีประตูสองบาน

บานหนึ่งเป็นประตูไม้สีเข้มแกะสลัก ลูกบิดประตูสีทองลงกลอน
หลายชั้นและพันรอบด้วยโซ่สีเงินเส้นหนา อีกบานหนึ่งเป็นประตูไม้
สีอ่อนมีเพียงลายคิ้วโค้งบางๆ ลูกบิดประตูเป็นสีเงิน และพันด้วยโซ่
เช่นเดียวกัน อยู่ๆ โทอา ก็อยากเปิดประตูตรงหน้าขึ้นมาอย่างแรงกล้า

“แน่ใจหรือว่าอยากได้...” เสียงเด็กผู้หญิงเล็กๆ ดังขึ้นจากด้าน

หลัง

หญิงสาวหันขวับไปทางต้นเสียง เบื้องหน้ากำแพงว่างเปล่ามีร่างของเด็กหญิงในชุดสีขาวเก่าๆ นั่งกอดเข่าอยู่ เลื้อยคลุ้มยาวถึงเอว มีหมวกปิดหน้าเป็นสีแดงเข้มเหมือนโลหิต

โทอาสะดุ้ง ผลอกก้าวถอยหลังเมื่อเห็นดวงตาสีฟ้าและใบหน้า ที่คุ้นเคย... ใบหน้าของเด็กหญิงที่ชื่อเมียร์ก้า

เด็กหญิงยืนขึ้น ปลดหมวกลงเผยให้เห็นเส้นผมหยักศกสีอันนิบลอนด์เช่นเดียวกับเธอ แต่ดวงตาของเด็กหญิงดูว่างเปล่าและเจนโลกเกินกว่าจะเป็นของเด็กจริงๆ

“ฉันถามว่าเธอแน่ใจแล้วหรือว่าอยากได้สิ่งที่อยู่หลังประตูนั้น”

โทอาส่ายหน้า “ไม่รู้สิ แต่ฉัน...อยากจะทำประตูนั้น”

“บานไหนล่ะ โทอา” น้ำเสียงของเด็กหญิงฟังดูเหมือนแค้น

โทอามองประตูสองบานกลับไปกลับมาแล้วตอบว่า “ยังไม่รู้เลยที่จริงฉันอยากเปิดทั้งๆ ที่ไม่รู้ว่ามีอะไร ในนั้นอาจจะมีสิ่งที่ฉันตามหาอยู่ก็ได้นะ”

“สิ่งที่ตามหา? อย่างความทรงจำนะหรือ สิ่งที่คุณจะรู้ไม่ใช่เรื่องราวที่เป็นของเธอ”

“หรือ?”

“เพราะตัวเธอตอนนี้กับก่อนหน้านี้อาจจะกลายเป็นคนละคนไปแล้วก็ได้ เธออยากจะได้ความทรงจำ เธอก็ต้องรับทั้งบาปและความเจ็บปวดมาด้วยนะ”

“มันจะดีกว่าการอยู่อย่างว่างเปล่าใช่ไหม?”

“ว่างเปล่ายังไงล่ะ เธอมีเพื่อน มีครอบครัว ที่สำคัญ เธอมีโอกาส เธอยังต้องการมันอีกหรือ”

โทอามองไปที่พื้นรอบลูกบิดทั้งสองแล้วบอกว่า “บางที่มันอาจ

จะไม่จำเป็นก็ได้นะ...ว่าแต่ทำไมถึงมีไซ่พันละ ปล่อยให้เปิดง่าย ๆ ไม่ได้หรือ”

เด็กหญิงเงียบไปนานแล้วจึงกล่าวเสียงเรียบว่า “มีใครบางคนที่ต้องการปกป้องเธอปิดมันเอาไว้ ไม่อยากให้เธอต้องเจ็บปวดเพราะสิ่งที่อยู่ข้างหลัง”

โทอาเอียงคอ “ถ้าเป็นบาปของฉัน ฉันก็ควรจะรับผิดชอบไม่ได้หรือ”

“เธอเป็นคนดีกว่าตัวเธอคนก่อน” เด็กหญิงพูดเสียงติดจะเศร้า “แต่บาปนั้นใครคนหนึ่งรับไปแทนเธอแล้ว จ่ายด้วยราคาแพงลิบล้อสำหรับสิ่งนั้น”

“ใครจะทำแบบนี้กัน”

“เป็นเรื่องที่เธอต้องคิดเอง บอกได้แค่นี้ละ แต่อีกบานหนึ่ง...บานที่สีอ่อนกว่า เธอจะเปิดบานนั้นก็ได้นะ”

“หา?” โทอาอุทาน เด็กหญิงเดินมาข้างๆ แล้วยื่นมือไปแตะประตูบานสีเข้ม

“ทั้งสองบานจะนำไปสู่ความเจ็บปวดทั้งนั้น แต่บานนี้เป็นสิ่งที่ล่องเลยไปแล้ว ส่วนอีกบาน มีสิ่งนี้อาจเป็นประโยชน์ต่อคนอื่น...”

โทอาเพิ่งสังเกตเป็นครั้งแรกว่าประตูบานสีอ่อนนั้น แม้จะถูกพันด้วยไซ่ แต่กลับแง้มไว้เล็กน้อยจนเห็นแสงสว่างส่องออกมาเป็นเส้นบางๆ รวากับเส้นด้าย “มันเปิดอยู่แล้วนี่”

“แต่เปิดไม่หมด...เธอจะเปิดก็ได้ แต่ตอนจะเปิดขอให้แน่ใจว่าคุ่มค่าที่จะพบกับความปวดร้าว”

เสียงของเด็กหญิงค่อยๆ เบาลง แล้วหายไปพร้อมกับภาพระเบียงแห่งนั้นและประตูทั้งสองบาน

แต่เมื่อโทอาลืมตาขึ้นมา เธอยังจำความฝันนั้นได้ดีราวกับมัน

เป็นเรื่องจริง

หญิงสาวลูกชิ้นขี้ตา เธอมองออกไปนอกหน้าต่าง ท้องฟ้า ยามเย็นยังคงดั่งดงามด้วยแสงจากตะวันที่แดงแต่มีหมู่เมฆ ไม่มีอะไร เหมือนกับความมืดในฝันแม้แต่ชนิดเดียว เธอเห็นนกตัวหนึ่งบินผ่าน หน้าต่างไป แล้วจึงนึกได้ว่าตอนนี้เนลและเพื่อนๆ คนอื่นคงกลับจาก กองคาราวานปริศนาทันแล้ว

โทอาลงบันได เดินออกจากห้องนั่งเล่นที่แม่กำลังนอนพักอยู่เพื่อ เข้าไปในเมือง ปกติถ้าเนลและคนอื่นๆ กลับมาแล้วมักจะส่งเสียง เจียวจ้าวกันอยู่ที่สวนกลางเมือง แต่ครั้งนี้เธอกลับไม่เห็นใครเลย

“คุณลุงคะ เห็นเนลบ้างไหมคะ” หญิงสาวถามชายวัยสี่สิบ ปลายๆ คนหนึ่งที่กำลังเข็นรถเข็นบรรทุกลังสินค้าประทับตราของ คาราวานปริศนาซ้อนกันสี่ห้าใบผ่านหน้าเธอไป

“อ้อ เนลกับพวกหนุ่มๆ สาวๆ ยังตื่นเต้นกับพวกเครื่องประดับ อยู่เลย แต่มันก็นานแล้วนะ น่าจะกลับมาสักครึ่งทางได้แล้วละ” ชาย คนนั้นตอบ ก่อนจะขนสินค้าเข้าตลาด ปล่อยให้โทอาเย็นมองไปทาง ประตูเมืองอย่างไม่สบายใจ

หญิงสาวนั่งลงที่ม้านั่งในสวน เข้าคางนี้ถึงเพื่อนๆ อย่างกังวล มีสัญญาณเตือนเบาๆ จากใจที่กระซิบว่าพวกเนลไม่ได้กลับเข้าเพราะ เกล็ดไถล แต่เพราะมีเรื่องร้ายเกิดขึ้น

แวบหนึ่งภาพสวนกลางเมืองก็หายไป กลายเป็นภาพชายป่าและ กองคาราวานที่อยู่ไกลลิบๆ

ทริซ่า สาวน้อยยมแดงกระโดดลงจากเนินเขา ตามด้วยสาวๆ อีกสามคน โดยมีเนลและชายหนุ่มอีกสี่คนตามหลังมา สีหน้าของเนลดู ไม่สบายใจเป็นอย่างยิ่ง

“ฉันว่าพวกเรากลับกันเถอะ เราก็รู้ว่าที่นี่อันตราย ไม่คุ้มที่จะมาเสี่ยงเพราะผ้าพันคอผืนเดียวนะ”

ทริชาสายหน้า “ไม่ได้ ผ้าพันคอนั้นมาจากเมลินูเรียเซียนนะ ฉันต้องเก็บมาให้ได้ ใครกลัวก็ไม่ต้องมา”

ชายหนุ่มที่เหลือหน้าเสีย สุดทำยก็ตามทริชาไป ส่วนเนลได้แต่ขมวดคิ้วแต่ยอมตามไปอย่างเสียไม่ได้

จากนั้นภาพตรงหน้าก็พุ่งผ่านร่างเพื่อนๆ ของเธอลีกเข้าไปในป่าตรงเข้าไปในความมืดของแมกไม้

บนต้นไม้ใหญ่ มีร่างส่องแสงสว่างเรืองรองส่องร่างกระซิบกันเบาๆ

“จะเอายังไงดี เอลิซ”

“เจ้าก็รู้ว่าเราไม่มีทางเลือกนะเอที่ร่า จับตัวผู้หญิงกลุ่มนั้นมาให้ได้”

โถงไม้ทันเห็นใบหน้าของร่างประหลาดนั้นเต็มตา ภาพทั้งหลายก็ถูกดูดหายวับไปกลางอากาศ

วินาทีต่อมาเธอก็พบว่าตัวเองนั่งอยู่ตามลำพังบนม้านั่งที่สวนกลางเมืองเอนดาร์ หญิงสาวได้แต่กะพริบตาปริบๆ สงสัยว่าเหตุการณ์เหล่านั้นเป็นแค่ฝันกลางวันหรือเปล่า

หัวใจของหญิงสาวปวดแปลบ ความเจ็บแสบที่แผ่ไปทั่วร่างบ่งชี้ชัดว่า นิमितเมื่อครู่ไม่ใช่สัญญาณที่ควรละเลย แต่ไม่เคยมีเหตุการณ์อย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อน เธอเป็นแค่ผู้หญิงที่มีพลังจิตพอจะย้ายสิ่งของให้ลอยไปลอยมาเท่านั้น ไม่มีความสามารถทางการพยากรณ์เช่นนี้

หญิงสาวหลับตาลงนวดหวังคิ้วเบาๆ พยายามมองหาทางออกที่ดีที่สุด ในเอนดาร์มีพ้อมدن้อยมาก และไม่มีใครมีความสามารถด้านการเคลื่อนย้ายสถานที่เลย

จะอย่างไรก็ดี ไม่มีใครไปถึงตัวพวกเพื่อนๆ ได้ทันทีแน่นอน เว้น
แต่เธอจะมีความสามารถพิเศษเหมือนครุฑ
...ซึ่งเธอไม่มี

ความรู้สึกที่คล้ายกับจมดิ่งลงไปในความนุ่มละมุนที่มอง
ไม่เห็นกลับมามากครั้ง แต่คราวนี้มันเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว

ทันทีที่โทอาลิมตาขึ้น เธอก็รู้ว่าเธออยู่ที่ไหน เบื้องหน้าเธอคือ
ประตูสองบาน และเด็กหญิงคนนั้นนั่งกอดเข้าอยู่ที่ฝั่งตรงข้ามของ
กำแพง

“อยากได้แล้วหรือ” เด็กหญิงถามขึ้น

“อยากได้อะไรล่ะ” โทอาถามทั้งที่สายตาเป็นไปทางประตูบาน
ที่มีลูกบิดสีเงินแล้ว

“พลัง...เธอเปิดประตูได้เพียงครั้งเดียว เลือกได้ครั้งเดียวระหว่าง
ความทรงจำกับพลัง”

ทั้งที่หญิงสาวมั่นใจว่าเธอต้องการ ‘พลัง’ ที่จะช่วยเพื่อนๆ ได้
แต่จิตใจกลับหวนไหวอย่างรุนแรงเมื่อนึกถึงความทรงจำที่อยู่หลังประตู
อีกบาน

“เลือกสิ โทอา ถึงเวลาแล้ว สิ่งที่คุณเลือกจะอยู่กับเธอ ในความ
ควบคุมของเธอ สิ่งที่คุณไม่ได้เลือกก็ยังคงถูกพันธนาการ มันอาจจะ
เปิดออกสักวันหรือไม่เปิดอีกเลย แต่เธอจะควบคุมมันไม่ได้อีก” เด็กหญิง
ผ้าคลุมแดงกล่าว ดวงตาสีฟ้าจ้องมองเธอราวกับจะมองให้ทะลุไปถึง
หัวใจ

ลำคอของโทอาสั่นร้อน ริมฝีปากแห้งผาก ไม่รู้ทำไมแค่การ
เลือกประตูถึงเป็นการตัดสินใจที่ยากเย็นอย่างนี้

แต่เธอก็เลือกแล้ว เลือกมาแต่แรกแล้ว

“ฉันเลือกพลัง” โทอาตอบ “ฉันต้องการปัจจุบันไม่ใช่อดีต อดีตก็สำคัญ แต่ฉันก็ต้องรักษาปัจจุบันไว้ด้วย”

ถึงจะบอกเด็กหญิงเสียงดังฟังชัด แต่ในใจโทอากลับเสียความรู้สึกตัดเอาความปรารถนาเกือบสูงสุดของตนออกไป

เด็กหญิงยิ้มเศร้าๆ เธอแบมือ แล้วลูกกุญแจสีเงินก็ปรากฏขึ้นมา ก่อนจะลอยเข้ามือของโทอา “มันเป็นของเธอแล้ว จงใช้อย่างระวัง อย่าลืมเด็ดขาดว่า เธอมีตัวตนอยู่ตอนนี้ เพราะความเสี่ยสละของใครบางคน”

โทอาเสี่ยบกุญแจลงที่ลูกบิดแล้วถามเด็กหญิงว่า “ใครคนนั้นจะเสี่ยสละให้ฉันมากมายทำไม ฉันคู่ควรกับความใจกว้างของเขาหรือเธอคนนั้นมากขนาดนั้นเชียว”

โซ่เงินสลายไปเป็นอากาศธาตุที่ละเส้นขณะที่แม่กุญแจเป็นผนังและประตูที่แจ่มเพียงชนิดเดียวเปิดผางออกจนเห็นแสงสว่างจ้าแสบตา

“เธอไม่รู้หรือ โทอา” เด็กหญิงพูดด้วยน้ำเสียงเจ็บปวด “แต่อีกไม่นาน ฉันคิดว่าหัวใจที่สะอาดของเธอคงตระหนักรู้ถึงมัน...อย่าพลาดเหมือนที่เมียร์ก้าพลาด”

คำพูดสุดท้ายก้องอยู่ในหูของโทอา เมื่อลิ้มตาขึ้นอีกครั้ง หญิงสาวก็รู้ว่ามันบางอย่างไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ราวกับมีสายฟ้าเล็กๆ วิ่งอยู่ในร่างกาย ไหลปราดไปตามอวัยวะอย่างมีชีวิตชีวา ประสาทรับรู้ของหญิงสาวคมชัดขึ้น เธอเห็นภาพเดิมเป็นของใหม่ เมื่อตั้งใจมอง เธอจะเห็นคลื่นพลังไหลลวนวาบไปตามกิ่งไม้ ตามแผ่นหิน ในตัวผู้คน และบนท้องฟ้า

ไม่มีใครบอกก็จริง แต่โทอาตัวเองว่าพลังนั้นคือ ‘มนตรา’

“ไปหาเนล...ไปหาเขากับคนอื่น” โทอาท่องซ้ำ และตั้งสมาธิให้

แนวแน่ ตอนที่เธอเริ่มคิดว่าตัวเองกำลังทำอะไรบ้าๆ อยู่เนี่ย เธอก็แทบจะอุทานเพราะปลายเท้าของตนเริ่มไปร่งใส แล่นเรื่อยขึ้นมาจนถึงเอวพร้อมความรู้สึกเหมือนจมน้ำ

ไม่รู้ว่าเป็นโชคดีหรือร้ายที่ทุกคนมัวแต่สนใจสินค้าที่ตลาด ผู้คนในสวนจึงบางตา ม่านไม้เลื้อยช่วยบดบังม่านงตัวนั้นไว้หมดสิ้น และถึงเด็กชายตัวเล็กๆ คนหนึ่งจะพรวดพาดว่าเขาเห็นหญิงสาวหายวับไปต่อหน้าต่อตาก็ไม่มีใครเชื่อเขาเลย

แต่เด็กชายไม่ได้โกหก

โทอาหายไประหว่างม่านงตัวนั้นจริงๆ ในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที

ครูชชะดั่งเฮือกเมื่อในอกเสียวแปลบเหมือนถูกแทง มือที่จับแก้วน้ำอยู่อ่อนแรงจนปล่อยแก้วตกแตกกระจาย ชายหนุ่มยกมือขึ้นกุมหน้าอก แปลกใจที่เขาารู้สึกเจ็บปวดได้ทั้งๆ ที่หัวใจของเขาหยุดทำงานมาตั้งสามปีแล้ว

ความแปลกใจเริ่มแปรเปลี่ยนเป็นความกังวล เมื่อนึกถึงสิ่งเดียวที่จะมีผลกระทบต่อเขาได้มากขนาดนี้ ดวงตาสีเทาหมอกมองออกไปนอกหน้าต่างห้องส่วนตัวอย่างครุ่นคิด

“โทอา...” เขาพึมพำเบาๆ

ไกลออกไปหลายร้อยกิโลเมตรจากนครภูตราชธานี เนลกำลังเจอปัญหาใหญ่เมื่ออยู่ๆ ก็มีคนแปลกหน้าในชุดสีสว่างราวกับส่องแสงได้ปรากฏตัวขึ้นและตรงเข้ามาดั่งตัวสาวๆ ในกลุ่มเข้าไปในป่า พวกผู้ชายพยายามช่วยเหลือ แต่ฝ่าแผ่นดินประหลาดที่เป็นชายคนหญิงคนเป็นนักรบของแท้ที่แม้แต่พืชซึ่งมีฝีมือดาบดีที่สุดในกลุ่มยังแพ้ล้มไปกองบนพื้นอย่างหมดทำในไม่กี่นาที

“อย่าขัดแย้งดีกว่า มนุษย์ เราต้องการแค่พวกผู้หญิงเท่านั้น ยอมกลับไปโดยดี แล้วข้าจะไว้ชีวิตพวกเจ้า” ผู้ชายที่มีน้ำเสียงกังวานใสกล่าวขึ้น เมื่อเขาเห็นเนลจับดาบแน่นกว่าเดิม ก็ถอนหายใจ “ข้าจะเมื่อพวกเจ้าจริงๆ อายุก็สั้น ตายเร็ว แต่ยังถือดีจนน่ารำคาญ คงต้องสังฆอนกันหน่อยละ”

แสงสว่างเรืองรองขึ้นที่ปลายนิ้วของชายคนนั้น และก่อนเนลจะรู้ตัว ลำแสงสีทองก็แล่นทะลุหัวไหล่เขาไป เหลือทิ้งไว้แต่ความเจ็บปวดอย่างรุนแรง

“เนล!”

เจ้าของที่อปรือตามองหาต้นเสียงอย่างงุนงง เขาคงประสาทหลงจนถึงได้ยินเสียงโทอา ทั้งๆ ที่เธอควรจะอยู่ในตัวเมืองกับครอบครัว

แต่แล้วเนลก็เห็นโทอาจริงๆ เธอไม่ใช่ภาพหลอน ความอบอุ่นจากมือเรียวบางที่แตะแขนของเขายืนยันได้

“โทอา...มาได้ยังไงนะ” เขาพิมพ์ถาม

“ไม่ใช่เวลามาถามสักหน่อย!” โทอาพูดทั้งน้ำตา แผลของเนลใหญ่มากจนเธอจนปัญญา ไม่รู้จะรักษาอย่างไร

แผลหญิงที่ยื่นอยู่ห่างออกไปกล่าวเบาๆ ว่า “เจ้าเห็นรีเบล่า เอลิซ”

คู่แฝดของเธอพยักหน้า “เห็นสิ เอที่ว่า ผู้หญิงคนนั้นมีเวทมนตร์มากที่สุดทีเดียว เอาตัวนางกลับไปด้วยดีกว่า”

คู่แฝดอย่างสามขุมมาทางโทอา หญิงสาวเงยหน้าขึ้นจากร่างบาดเจ็บของเนล ความโกรธถึงขีดสุดทำให้โทอาสะบัดมือวูบ สังดาบสามเล่มลอยขึ้นจากพื้นแล้วพุ่งเข้าโจมตีคู่แฝดทันที!

แฝดชายยกดาบรับในขณะที่แฝดหญิงม้วนตัวหลบอย่างสวยงามเหมือนมนุษย์ โทอาเร่งสมาธิขึ้นอีกนิดเพื่อควบคุมให้ดาบทั้งสามเล่มหาจังหวะโจมตีสองพี่น้องที่จัดการยากกว่าคิด

หญิงสาวเม้มปากแน่นระหว่างออกคำสั่งทางจิตให้ดาบเล่มหนึ่ง หมุนควงไปทางซ้าย และพลิกกลับกลางคันมาโจมตีแผดหญิงจากด้านหลัง คราวนี้หญิงสาวผู้มีเส้นผมและเสื้อผ้าเรืองรองหลบไม่ทันจึงได้แผลเข้าที่แขนซ้าย

โทอาคาดไว้ว่าอีกฝ่ายจะถอยกลับเมื่อบาดเจ็บ แต่ตรงกันข้าม หญิงสาวคนนั้นกลับเดือดดาลขึ้นมาทันควัน

“เจ้า! บังอาจหยามศักดิ์ศรีนักรบอย่างนั้นรี ข้าจะไม่แพ้ให้แก่มือสมัครเล่น โดยเฉพาะมนุษย์อย่างเจ้า!!” พุดจบเธอคนนั้นก็ควงดาบเล่มยาวสีดำสนิทตรงเข้ามาหาโทอาด้วยความเร็วที่มองแทบไม่ทัน

ปกติโทอาไม่ใช่นักสู้ เธอไม่มีทางเคลื่อนไหวได้เร็วขนาดนั้นอยู่แล้ว และยังพะวงกับเนลที่บาดเจ็บด้วย ยิ่งทำให้เธอไม่อาจหลบดาบนั้นได้ วินาทีนั้นมีคำพุดคำหนึ่งติดอยู่ที่ริมฝีปาก เหมือนจะเป็นถ้อยคำศักดิ์สิทธิ์ที่ช่วยเธอได้ หญิงสาวกำลังจะเอ่ยมันออกมา แต่ดาบเล่มหนึ่งก็แทรกผ่านอากาศทำลายสมาธิเธอไปเสียก่อน

เคี้ยง!

แทนที่โทอาจะบาดเจ็บ เธอกลับรู้สึกถึงลมเย็นวูบหนึ่งตรงหน้า พลังบางอย่างปิดคมดาบเมื่อครู่ออกไป เงามของหญิงสาวยับเยินเคลื่อนไหวในรูปลักษณะแปลกประหลาด จากที่ไหววูบเหมือนคลื่นบนผิวน้ำกลายเป็นคลื่นขนาดใหญ่ เงามของเธอพุ่งขึ้นจากพื้นเหมือนเป็นของเหลว ก่อนจะรวมตัวกันเป็นวัตถุพลิวบาง โทอาคิดว่าสิ่งนั้นคือผ้าสีดำที่ขาดวิน และเกือบจะในวินาทีต่อมา ร่างของครูซก็ปรากฏขึ้นคั่นกลางระหว่างเธอกับหญิงสาวลึกลับ ดาบยาวของเขามีใบดาบสีดำคล้ายของหญิงสาวคนนั้น แต่อีกครั้งหนึ่งกลับมีคมดาบสีขาวสว่าง

“ไม่บาดเจ็บใช่ไหม โทอา” ครูซถามอย่างเร่งรีบ แต่ยังมีกระแสห่วงใยชัดเจน

หญิงสาวรีบพยักหน้า “ค่ะ...แต่เนลกับคนอื่น ๆ”

ครูชกวาดตามองเนลที่หมดสติไปแล้ว พร้อมกับคนอื่น ๆ ที่นอนหมดสภาพอยู่ไม่ไกลกันนัก แล้วถอนสายตามาทามทางคู่ต่อสู้อย่างรวดเร็ว

หญิงสาวประหลาดกระโดดถอยไปหาคู่แฝด “เจ้ามนุษย์นั้นมีความศิลาจันทรธา”

“เป็นไปได้ ศิลาจันทรธาเป็นสมบัติแห่งเผ่าพันธุ์เรา คนอื่นจะเอาไปได้อย่างไร” แผลชายของเธอขมวดคิ้วแล้วขบกรามแน่นสนิท

“เจ้านั้นไม่ใช่มนุษย์นะเออที่ว่า ร่างกายนั้นแปรเปลี่ยนด้วยมนตราแห่งความมืด มันชายตัวตนเป็นทาสให้ภูตแห่งความมืดไปแล้ว”

“ภูตราตรีที่น่าจะตายไปแล้วเหล่านั้ยังอยู่อีกหรือ”

แม้จะอะใจกับบทสนทนาที่ฟังดูหลุดโลก แต่ครูชก็ไม่พอใจที่ใครที่ไหนไม่รู้เอาสภาพของเขามาแฉปาวๆ ให้ชาวบ้านฟัง และถึงจะไม่อยากยอมรับ แต่เขาก็มิโหดแทนภูตราตรีที่เป็นเจ้านายของเขาอยู่ดี

ใช่...พวกนั้นเข้าใจยาก โดยเฉพาะราชินี แต่มีบางอย่างที่ทำให้เขานับถือภูตราตรี พวกนั้นรักพวกพ้องยิ่งสิ่งใด และแม้เขาจะเป็นแค่สุนัขรับใช้ แต่ความเอาใจใส่นั้นก็แผ่มาถึงเขาด้วย

“ไปซะ...กลับไปไปยังที่ของพวกเจ้า” ครูชกล่าวเสียงเย็น เมื่อไม่ได้ผล เขาก็เปลี่ยนกลยุทธ์ทันที

เขาสัมผัสพลังเวทที่หนาแน่นระดับหนึ่งในอากาศได้ จึงส่งพลังเวทเล็กน้อยออกไปกระตุ้นความเปลี่ยนแปลงในอากาศ พลังสายลมก็รวมตัวกันเป็นหอกแหลมยาวนับสิบเล่ม ดวงตาของครูชขาววับ เขาไม่รอให้ศัตรูตั้งตัวแต่ซัดหอกเหล่านั้ใส่คู่แฝดทันที

“มันเป็นพอมดนี่!”

“พอมดที่ไหนจับดาบละ โอ๊ย!” หอกเล่มหนึ่งแฉลบเข้าที่ขาซ้ายของแฝดคนชาย กางเกงสีขาวขาดเป็นทางยาว

หญิงสาวคนนั้นหันขวับมามองหน้าครูชอย่างโกรธเกรี้ยว แต่เมื่อเห็นหอกสายลมจำนวนมากมาย เธอก็เปลี่ยนใจมาพุงคู้แผ่แทน ครูชเห็นใบหูของทั้งคู่แหลมยาวขึ้น พร้อมกับปีกขนนกสีทองจะแผ่ออกมาจากกลางหลัง ก่อนที่ทั้งคู่จะบินหายเข้าไปในป่าวงกต

ครูชก้มลงเก็บเศษผ้าที่ขาดใส่กระเป๋าทางเกง แล้วหันมาทางโธากับคนอื่น ๆ สายตาที่ฝึกฝนการสังเกตรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ของชายหนุ่มเห็นรอยยับบนเสื้อผ้าของโธาทันที เขามองร่องเท้าของหญิงสาว และเลิกคิ้วเมื่อเห็นว่าปลายร่องเท้าบุตสีน้ำตาลสูงเลยข้อเท้าของโธอาไม่เลอะโคลนเหมือนคนอื่น ๆ

“ออกมาจากเมืองทางไหนหรือ โธอา” เขาถาม

หญิงสาวสะดุ้ง เธอก็มหันามองเนลแล้วตัดสินใจตอบว่า “ไว้คุยทีหลังได้ไหมคะ เนลเลือดออกเยอะมาก ส่วนคนอื่น ๆ ก็ไม่รู้ว่าเป็นยังไงบ้าง”

ครูชทรุดตัวลงนั่งข้างโธอา แล้วเลื่อนมือสวมถุงมือหนังไปเหนือบาดแผลของเนล เขาขังใจอยู่ครู่หนึ่งว่าจะแค่ห้ามเลือดหรือรักษาดีใจหนึ่งคิดว่าปล่อยไปเถอะ แต่อีกใจหนึ่งเขาก็นึกห่วงสีหน้าซีดเขียวของอีกฝ่าย

“ฮีลลิง สแควร์”

สุดท้ายครูชก็ตัดสินใจรักษาทันที แสงสีเงินทองออกมาจากฝ่ามือของเขา แล้วกลายเป็นเส้นแสงรูปสี่เหลี่ยมรอบร่างของเนล ปากแผลเริ่มสมานกันจนปิดสนิท ครูชชักมือกลับพร้อมหอบหายใจน้อยๆ โธอาสังเกตว่าดวงตาข้างที่เป็นสีทองของเขาหม่นแสงลงจนเกือบเป็นสีน้ำตาล

ครูชไม่เสียเวลากับเนลอีก เขาขยับไปดูอาการของคนอื่น แล้วดึงตัวมานอนรวมกันเมื่อพบว่าไม่มีใครเป็นอะไรมากไปกว่าหมดสติเพราะความตกใจ

“เอละ กลับถึงบ้านเมื่อไหร่เราต้องคุยกัน โทอา” ครูชกล่าว ดวงตาสองสีของเขาทอแววสงสัยที่โทอาไม่ชอบเอาเสียเลย

ชายหนุ่มกางมือออกไปร่ายคาถาสั้นๆ วงเวทสีเงินปรากฏขึ้นที่ปลายเท้าของเขา ก่อนจะแผ่ขยายไปจนครอบคลุมร่างของทุกคน แล้วโทอาที่รู้สึกว่าร่างของเธอเบาหวิวเหมือนขนนก

ภาพป่าเลือนหายไปเหมือนมีคนเอาสีมาป้ายบนดวงตา แล้วภาพหออภิบาลของเมืองเอนดาร์ก็ปรากฏขึ้น โทอารีบช่วยครูชแบกร่างเพื่อนๆ เข้าไปในหออภิบาลแห่งนั้น

หลังจากฝากฝังให้หมดดูแลเรียบร้อยแล้ว หญิงสาวก็เพิ่งสังเกตว่ามีใครบางคนหายไป “ทริซ่าหายไปไหน”

ครูชเลิกคิ้ว “คนไหน ไซ้ผู้หญิงผมแดงหรือเปล่า”

“ไซ้คะ”

“ตอนเคลื่อนย้ายสถานที่ เธอยังอยู่ เป็นไปได้ว่าอาจมีใครบางคนมาแทรกแซงคาถาของฉัน”

“งั้นทริซ่าก็...”

“คงถูกลักพาตัวไปแล้ว” ครูชกล่าวด้วยสีหน้าเรียบๆ แม้ใจจะกระวนกระวาย ใครก็ตามที่แทรกแซงเข้ามาในคาถาเคลื่อนย้ายสถานที่ของเขาได้คงมีฝีมือเหนือชั้น และที่สำคัญเขาไม่สบายใจเรื่องคู่แฝดชายหญิงที่ทั้งเส้นผมเส้นผ้าเรื่องรอรากับส่องแสงได้

พวกนั้นเป็นใครกัน สัมผัสของเขายกบอกว่าทั้งสองคนนั้นเป็นญาติ แต่เขาไม่รู้รายละเอียดมากกว่านั้น นั่นหมายความว่าถ้าไล่ตามสองคนนั้นเพื่อช่วยสาวน้อยผมแดงที่หายไปคงกลายเป็นเรื่องโง่เง่า เขาเสียพลังมากเกินไปและคงไม่มีปัญญาบุกไปหาศัตรูถึงรัง

“ท่านครูชคะ...” โทอาเงยหน้ามองชายหนุ่มอย่างมีความหวัง

“งานนี้ฉันช่วยเธอไม่ได้” เขาตัดความหวังของเธอทิ้งทันที สีหน้า

ผิดหวังของหญิงสาวกรีดแทงจิตใจของเขาอย่างแรง ครูชได้แต่หวังว่าเขาคงไม่แสดงสีหน้าใดๆ ออกไปมากกว่าความเรียบเฉย เขาให้เธอรู้ว่าตนหัวนี้ไหวไม่ได้

“ทำไมล่ะคะ คุณมีพลัง ช่วยเขาไม่ได้หรอก” เธอถาม

ครูชถอนหายใจ “ฉันเป็น...พวกที่มีเจ้านาย ทำตามใจชอบไม่ได้”

“แต่นั้นชีวิตคนนะคะ”

“ฉันรู้...เอาละ โทอา บอกมาว่าไปที่ชายป่านั้นได้ยังไง”

ความตื้อตึงแล่นจิตขึ้นสมองหญิงสาวทันที เธอกระที่บเท้าแล้วตอบว่า “ไม่บอกค่ะ!”

“โทอา” เขาเสียงเข้มขึ้น

“อย่าทำเสียงแบบนี้ล่ะคะ เรื่องนั้นมันจะสำคัญตรงไหนถ้าเทียบกับทริซ่า ถ้าเธอตาย พ่อแม่ของเธอจะเสียใจมาก”

สีหน้าของครูชเหมือนตกใจระคนทิ้ง เขาพยักหน้า “ไม่ต้องบอกก็ได้”

ดวงตาของเขาฉายแววประหลาด ก่อนที่ชายหนุ่มจะถอดถุงมือขวาและจดปลายนิ้วลงที่หว่างคิ้วของหญิงสาวอย่างรวดเร็ว โทอาตกใจกับสัมผัสเย็นเฉียบที่ไม่นำมาจากร่างมนุษย์ แต่เรื่องอุณภูมิผิดปกตินั้นหายไปทันทีเมื่อเธอรู้สึกตัวว่าความทรงจำเร็วๆ นี้ผุดขึ้นมาทั้งๆ ที่เธอไม่ได้นึกถึงมัน

ภาพสุดท้ายในหัวเธอคือภาพประตูและเด็กหญิงผ้าคลุมแดง...

ครูชสะดุ้งเฮือก โทอาเห็นความเจ็บปวดในดวงตาเขา แต่ก็เพียงครู่เดียว เพราะมันถูกความนิ่งสงบดูดกลืนไปอย่างรวดเร็ว เขาสวมถุงมือแล้วกอดอกทันที

“เอาใช้พลัง คราวนี้ใช้มากกว่าเดิมอีก มันอันตรายนะ โทอา”

“อันตรายอะไรคะ! ถ้าไม่ใช่แล้วฉันจะช่วยพวกเขาได้ยังไง คุณ!

คุณดูความทรงจำของฉันใช่ไหม คุณทำแบบนั้นได้อย่างไร!” โทอาโกรจน
เลือดขึ้นหน้า

ครูชแม่มริมฝีปากสนิท “เธอมีพลังแต่ควบคุมมันไม่ได้”

“ของแบบนี้มันเรียนรู้กันได้” หญิงสาวเซ็ดหน้า

คิ้วของพ่อมดหนุ่มขมวดขีดกันมากขึ้นอีก “ประเด็นไม่ได้อยู่ตรงนั้น
แต่เธอจงใจใช้มันแล้ว เธอเรียกปัญหามาซะแล้ว โทอา อย่าใช้มันอีก”

“ไม่! ฉันจะใช้ ฉันจะใช้มัน เพราะคนที่มีความเต็มเปี่ยมอย่างคุณ
ไม่ยอมใช้มันงั้นละ!”

ครูชกำมือแน่น แล้วร่างของเขาก็เลือนหายไปในงานมืดของต้นไม้
ต่อหน้าต่อตาโทอา

สิ่งสุดท้ายที่เธอเห็นคือ สายตาของเขามองมาที่เธออย่างกล่าวโทษ

4

Black Edge : จันราอาฆาต

ราชินีชีนาเตียเกือบทำกรอบรูปครอบครัวของหลานชาย หลุดมือเมื่อประตูห้องโถงเปิดออก พร้อมกับที่องครักษ์เงาผู้เคร่งขรึม ของนางเดินกระแทกเท้าตึงๆ เข้ามาด้วยอารมณ์ที่ราวกับภูเขาไฟกำลังปะทุ

“โมโหมาจากไหนนะครุฑ” ราชินีภูตรัตรีตรัสถามอย่างแปลกใจ แต่ไหนแต่ไรมาครุฑมักทำหน้าที่เรียบเฉย ถ้าไม่พอใจก็จะเห็นสีหน้าก่อกวน ไม่เข้าคายนี้ออกบ้าง โวยวายบ้าง แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เธอออกอาการ ‘โทสะทำพิช’ อย่างรุนแรงเช่นนี้

พ่อมดหนุ่มหุบปากเสียบแต่ส่งเศษผ้าให้ราชินีดู

ราชินีคนงามย่นจมูก “เจ้าเอาผ้าขี้ริ้วมาให้ข้าทำไม”

“ไม่ใช่! ท่านอย่าทำให้ข้าสติหลุดไปมากกว่านี้เลย ได้โปรดเถอะ”

“ก็ได้” ราชนียอมรับ ไม่วายนึกเสียตายเสียๆ ที่ต้องงดการเหยียด
ครุฑซึ่งเป็นกิจกรรมโปรดของนางไปก่อน “ตกลงว่าเศษผ้านี้สำคัญอะไร
ถึงต้องเอามาให้ข้าดู”

ครุฑเรียบเรียงเรื่องราวในสมองแล้วสรุปว่า “ข้าได้มันมาจากการ
ต่อสู้กับภูตผาเผดคู่หนึ่ง พวกนั้นโจมตีมนุษย์ที่เป็นเพื่อนของโทอา”

ดวงตาของราชนีทอประกายวาบเมื่อได้ยินชื่อหญิงสาวชาวเอน-
ดาร์ “แล้ว...เจ้าก็ไปช่วยแม่สาวน้อยของเจ้า”

“ข้ามีสิทธิ์...”

“ข้ารู้ ข้าห้ามเจ้าเรื่องนั้นไม่ได้นี่นา ว่าแต่ลักษณะของภูตสองตน
นั้นล่ะ”

ชายหนุ่มร้ายคาถา แล้วภาพของภูตผาเผดขณะที่กางปีกบินก็
ปรากฏขึ้นในกระจกที่ราชนีชีนาเดี่ยววางไว้ตรงโต๊ะสูงข้างตัว ใบหน้า
งดงามของราชนีภูตเคร่งเครียดขึ้นทันทีขณะพิจารณาลักษณะของภูต
แปลกหน้าทั้งสองตนอย่างถี่ถ้วน

นางครุ่นคิดอะไรเงิบๆ ครู่หนึ่งแล้วถามขึ้นว่า “สองตนนี้พูด
อะไรน่าสงสัยออกมาบ้างไหม”

“มีเรื่องศิลาจันทรธาเป็นสมบัติประจำเผ่าพันธุ์ ต้องการตัวผู้หญิง
เผดชายชื่อเอลิช เผดหญิงชื่อเอทีว่า เมื่อบวกกับภาพที่ท่านเห็น ท่าน
คิดว่ายังไง” ครุฑรายงาน

ราชนีชีนาเดี่ยวทอดกายลงนั่งบนบัลลังก์สูงที่มีหมอนอิงหนานุ่ม
หลายใบ สีหน้าเหมือนกำลังรวบรวมความคิดและข้อสงสัย พอมदनุ่ม
รอดคอยอย่างอดทนจนราชนีภูตบอกว่า “ถึงจะน่าสงสัย แต่พวกนั้นคง
เป็นภูตจันทรธา”

ครุฑกอดอกอย่างไม่ค่อยชอบใจ “ท่านหมายถึงภูตจันทรธาที่
คนของท่านเคยบอกว่าสาบสูญไปแล้วเพราะความโอหังของราชนีนะรี”

“ถูกต้อง ลักษณะที่เห็นและคลื่นพลังทำให้ข้าแน่ใจเกินครึ่งว่า น่าจะใช้ ยิ่งใช้ดาบศิลาจันทราด้วยแล้ว ข้ายังแน่ใจ ถ้าเป็นแบบนี้ ข้าแนะนำให้เจ้าพาสาวน้อยของเจ้าออกมาให้ห่างๆ เมืองเอนดาร์จะดีกว่า เอนดาร์ไม่ปลอดภัยอีกต่อไปแล้ว”

เมื่อราชินีภูตเห็นองครักษ์เงาของนางยังยื่นขอคำอธิบายนอกเหนือจากนั้น นางก็ยกไหล่อย่างเสียไม่ได้ “ข้าบอกได้แค่ ว่า ภูตจันทราคเคยเป็นบริวารสุดโปรดปรานของลูน่า เทพธิดาจันทราค จนกระทั่งราชินีโหม่มาละเมิดกฎสำคัญข้อหนึ่ง...เจ้าไปถามเอาจากบรรณารักษ์แล้วกัน ข้ามีภารกิจอื่นรออีกเยอะ”

เมื่อผู้เป็นนายกกล่าวตัดบทแบบนี้ ครูซก็จำใจคุกเข่าทำความเคารพแล้วออกจากห้องโถงไปโดยดี เขาพบเคซ่ายืนฟังกำแพงด้านหนึ่งอยู่ ส่วนคีน่าหายไปไหนไม่รู้

ภูตราตรีห่มตบไหล่เขาเบาๆ “ไปเถอะ วันนี้เซรินอารมณ์ดี คงยินดีจะเล่าตำนานโบราณให้เจ้าฟัง”

“ขอบใจ” ครูซพูดเบาๆ แล้วเลี้ยวไปทางตรงข้ามกับทางไปห้องพักของตน

เขาพยายามเดินเลี่ยงพวกห้องประชุมและจุดพักผ่อนให้มากที่สุดเพื่อป้องกันไม่ให้คนอื่น ๆ กลัวจนแผ่นหนีกันไปหมด ด้วยความรำคาญ ครูซใช้พลังของเสื้อคลุมเงาหายตัวไปที่ละสิบเมตร เขาเคลื่อนย้ายไปตามสถานที่ที่เขาต้องการไม่ได้ทันที ไปได้แค่ระยะสั้นๆ เพราะพลังของเสื้อคลุมจะรวนเมื่อนำมาใช้ในวงราตรีและเมืองของภูตราตรี

ถ้าโชคร้าย เขาอาจจะไปติดคาอยู่กลางกำแพงที่ไหนสักแห่งก็ได้ และถ้าเป็นอย่างนั้น แม้แต่เทพเจ้ามนตราก็ช่วยเขาจากการถูกราชินีชีนาเดียหัวเราะไปชั่วชีวิตไม่ได้

ครูชมาถึงหอสมุดในที่สุด หอสมุดวังราตรีเป็นสถานที่เปิด

กว้างสำหรับภูตราตรีทุกคน แต่เมื่อมีหอสมุดอีกแห่งในเมือง จึงไม่มีภูตทั่วไปเข้ามาใช้งานถึงวังราตรี เว้นแต่ภูตที่ทำงานในวังเท่านั้น สิ่งหนึ่งที่ครูชไม่ชอบเกี่ยวกับหอสมุดคือ ที่นี่เป็นสถานที่ปลอดภัย ผู้เดียวที่มีสิทธิ์ใช้เวทมนตร์คือ บรรณารักษ์ ซึ่งมี ‘คาถาเอกสิทธิ์สถานที่’ สามารถสั่งการทุกสิ่งในหอสมุดเว้นแต่ตัวบุคคลให้เคลื่อนที่หรือเปลี่ยนแปลงไปตามต้องการ ทั้งนี้คาถาเอกสิทธิ์สถานที่เป็นคาถาที่สูญพลังเวทอย่างมหาดาล จึงแทบไม่มีใครใช้นอกจากกรณีสำคัญจริงๆ

เมื่อเวทมนตร์ไม่ได้ผล การพรางตัวโดยอาศัยพลังกลบจิตของเสื้อคลุมเงาเลยพลอยเป็นโมฆะไปด้วย ทันทีที่ครูชก้าวพ้นธรณีประตูไม้สีดำสนิทตัดกับกำแพงหินสีขาวของวังราตรี ภูตที่อ่านหนังสืออยู่เกือบทุกคนก็เริ่มทยอยกันออกจากหอสมุดทันที ภูตขวัญอ่อนบางตนวางหนังสือทิ้งไว้ทั้งที่ยังอ่านไม่จบ ขณะที่ภูตประสาทแข็งอาจจะยอมฝืนทนเซ็นเอกสารยืมหนังสือไปอ่านนอกหอสมุดอีกสองสามนาที ก่อนจะเดินออกไปจากหอสมุด โดยระวังอย่างยิ่งที่จะไม่สัมผัสตัวครูช

โชคดีที่บรรณารักษ์หอสมุดไม่ช็อกกลัวแบบนั้น อันที่จริงครูชกำลังคิดว่าเขาอาจจะโชคร้ายที่บรรณารักษ์ผู้โปรดปรานเรื่องลึกลับดันถูกชะตาเขาเข้าแล้ว

“ไฉ่ ครูช หน้ามู่หูเขียว ไม่พอใจใครมาหรือ” เซรินพูดด้วยน้ำเสียงยานคาง

ชายหนุ่มเมงหย่น้ำมองเจ้าของเสียง รูปร่างภายนอกของเซรินเป็นภูตราตรีผมสีฟ้าอ่อนยาวถึงสะโพก ร่างเล็กบางเหมือนมนุษย์อายุ 14-15 ปี แม้ว่าอันที่จริง...เซรินอยู่มานานมาก นานกว่าราชีนินชีนาเดียเสียอีก สำหรับสิ่งมีชีวิตอายุเกินสองพันปี นับว่าเซรินเป็นภูตราตรีที่มีชีวิตชีวามาก

เซรินหาวนอนแล้วตืดนิ้วเก็บหนังสือที่ภูตตนอื่นๆ อ่านค้างไว้เข้า
ชั้นวาง แม้จะตาโตหน้าหวาน แต่เซรินก็เป็นภูตราตรีเพศชาย ที่สำคัญ
เขาเป็นภูตราตรีที่ครองคู่กับคู่ของเขามานานที่สุด ครูชเคยเห็นหน้า
ริดาเรีย คู่ของเซรินครั้งหนึ่ง นางเป็นสาวงามมากที่เดียว มองแล้ว
ก็ยังไม่ว่าใจว่าทำไมนางถึงลงเอยกับเซรินที่ตัวเล็กบางเหมือนเด็กได้

แต่เอาเข้าจริง ไม่มีใครอยากเริ่มพูดถึงริดาเรียกับเซริน เพราะเขา
เป็นพวกรักคู่ครองเกินเหตุ แม้ครองคู่กันมานานเกินพันห้าร้อยปีแล้ว
เซรินก็ยังปลื้มคู่ครองของตนจนออกนอกหน้า ถ้าให้เริ่มเล่าเรื่องคู่ของ
ตนแล้วจะไม่ยอมจบง่ายๆ ครูชเคยเห็นคิน่าพลาดครั้งหนึ่ง และไม่คิด
จะลองซ้ำด้วยตัวเอง

“เอาละ ครูช อยากรู้อะไร” เซรินบินตีลังกาด้วยท่าทางที่ทำให้
ครูชนึกถึงภาคภูตราตรีของคนที่เขาเกลียดชังหน้าเอามากๆ ไม่แปลกเลย
เพราะเซรินคนนี้เป็นอาจารย์ของวาเทียช่วงที่เขาใช้ชีวิตหกเดือนใน
สภาพภูตราตรี

ครูชข่มความหมั่นไส้ตึงตึงๆ ลงไปแล้วบอกว่า “ข้าอยากรู้เรื่อง
ภูตจันทรธา เล่าให้ฟังหน่อย”

เซรินแสรังจู้ปากอย่างผู้ใหญ่อ่อนเด็ก “เจ้าลืมนะอะไรไปหรือ
เปล่า”

ชายหนุ่มหายใจเข้าลึกๆ แล้วเค้นเสียงพูดว่า “ได้โปรด...”

บรรณารักษ์ตัวเล็กพออกพอใจกับคำสั้นๆ นั้นมาก เขาร่อนลงนั่ง
บนเก้าอี้ถนวมสีแดงนุ่มสบาย และผายมือเชิญให้ครูชนั่งลงที่เก้าอี้ตัว
ตรงข้าม เซรินโบกมือเรียกถาดเครื่องดื่มบำรุงพลังเวทมาให้ แต่ครูชไม่สนใจ

ถึงจะตัวเล็ก ดูเยาว์วัย แต่สติปัญญาของเซรินนั้นมีมากตามอายุ
อย่างแน่นอน เขาสังเกตเห็นได้อย่างรวดเร็วว่าครูชรั้นใจ ทั้งยังเห็นว่า
ดวงตาสีทองที่รับมอบมาจากภูตราตรีหม่นแสงลงจนกลายเป็นสีน้ำตาล

“เจ้าต้องเติมพลังเวทนะ ครูช ไม่นั่นร่างกายเจ้าออกอาการ
ประท้วงแน่”

“ข้ารู้ แค่เดินอยู่ในวังราตรีก็เติมพลังได้แล้ว ถึงจะข้าก็เถอะ”

“เจ้าถึงควรจะไปตีถ้าฝึกวิชาของทายาทราชินีบนเนินต้องห้าม
ไกลๆ ที่นั่นมีพลังเวทตกค้างเยอะ เจ้ายืนสูบพลังสักสามสี่ชั่วโมงก็ไป
อาละวาดต่อได้สบายแล้ว”

“ข้าไม่มีเวลาขนาดนั้น อีกอย่าง ใช้คาถาเคลื่อนย้ายแค่ครั้งเดียว
รักษาแผลสาหัสแค่แผลเดียว ข้าก็ไม่เหลือพลังแล้ว”

“นิสัยพอมดเล็กยาก ข้าเข้าใจ แต่เจ้าก็ปรับตัวได้ดีนี่นา”

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำ แต่เล่ามาเถอะ” ครูชตัดบท

เซรินยิ้มน้อยๆ แล้วทำความกลับไปในอดีตอันไกลโพ้น “เรื่อง
ภูตจันทรากเกิดขึ้นตั้งแต่สมัยที่ข้าจับคู่กับบริดาเรื่อยมาได้ไม่นาน ตอนนั้น
ราชินีของเจ้ายังเป็นสาวน้อยแรกรุ่งอยู่เลย เจ้าคงเข้าใจพื้นฐานของ
พลังธาตุอยู่แล้วว่าภูตราตรีและภูตจันทรากเป็นกึ่งมิตรกึ่งศัตรูกัน หาก
แบ่งตามช่วงเวลาหากิน เราจัดเป็นพวกหากินกลางคืนได้ใบอนุญาตของ
เทพธิดาดวงจันทร์ แต่ภูตจันทรามีพลังพื้นฐานอยู่ที่พลังธาตุแสงจึงเป็น
อริกับเรากลายๆ และเพราะเป็นที่โปรดปรานของเทพธิดาจึงมีคุณสมบัติ
พิเศษที่ภูตตระกูลไหนๆ ก็ไม่มี”

ครูชเอนหลังฟังแก้อ้อและฟังอย่างตั้งใจ เซรินเล่าต่อโดยไม่เสีย
จังหวะ

“ภูตจันทรากเป็นอมตะ...ไม่ใช่อมตะที่ว่าอยู่ได้นานแสนนานอย่าง
พวกเรา ภูตราตรีเก่งยิ่งไงก็อายุยืนไม่ถึงสามพันปี อายุเฉลี่ยก็อยู่ที่
สองพันต้นๆ จะยืนยาวเป็นพิเศษก็แค่สายเลือดราชินี แต่ภูตจันทราก
อยู่ได้นานแสนนานไม่มีการแตกดับ”

“อย่างนั้นพวกเขาไม่มีประชากรมากจนล้นหรือ” ชาย

หนุ่มอดถามอย่างสงสัยไม่ได้

“อ้อ ไม่หรอก พวกเขามีลูกยากกว่าเราเสียอีก และไม่มีการทำพันธะคู่ครอง บางทีพวกเขาก็เปลี่ยนคู่ครองเหมือนมนุษย์ เมื่อครองคู่กันไม่นาน โอกาสมีลูกก็ยิ่งต่ำ”

“แต่พวกเขาก็อยู่ได้โดยไม่มีวันแตกดับไม่ใช่หรือ”

“ใช่ เจ้ารู้ใช่ไหมว่าภูตราชินีมีเงื่อนไขการดำรงอยู่อย่างไรบ้าง”

“ไม่ถูกแสงแดด ห่างไกลมลพิษมนตราของมนุษย์ ทุ่มเทศีวิตปกป้องคู่ครอง” ครุฑท่อนางๆ ตามที่เคซาเคยท่องให้ฟัง

เซรินหัวเราะ “ประมาณนั้น ของภูตจันทราก็มีเงื่อนไข พวกเขาต้องอาบแสงจันทร์ทุกค่ำคืนและมีกฎเหล็กว่าพวกเขาจะต้องไม่ทำร้ายสิ่งมีชีวิตอื่น ไม่รู้โชคดีหรือร้าย ภูตอย่างพวกเราเป็นมังสวิรัตินั้นหมด เราไม่ฆ่าเพื่อกินแน่ ยิ่งภูตจันทราก็ได้รับความโปรดปรานและการปกป้อง พวกเขายังไม่จำเป็นต้องฆ่า”

“แล้วถ้าเขาผิดกฎล่ะ”

“พวกเขาจะอ่อนพลังลงและแก่ชรา ไม่ใช่ในทันที แต่เป็นการชราที่ละน้อยๆ จนแทบไม่สังเกตเห็น เหมือนมนุษย์ที่มองทุกวันก็ดูไม่ออกว่ามีรอยย่นเพิ่มขึ้นตรงไหน มีผมหงอกเพิ่มขึ้นก็เส้นนั้นแหละ ปัญหาเริ่มขึ้นเมื่อไทม่า ราชินีภูตจันทรารองค์สุดท้ายประกาศสงครามกับภูตราชินี”

“สาเหตุล่ะ พวกเขาคงไม่ประกาศสงครามเพราะแค่ความขัดแย้งระหว่างธาตุหรือไม่ใช่ไหม” ครุฑขอดอก

เซรินพยักหน้ารับ แล้วยกขาบ่ารุงพลังเวทจิบ “สงครามเกิดขึ้นเพราะไทม่าโกรธที่ไอรอสไปครองคู่กับภูตราชินี”

“ไอรอส... ชื่อนี้คุ้นๆ นะ”

“คู่ครองของราชินีขึ้นมาได้อย่างไรเล่า” เซรินกล่าวด้วยยิ้มเศร้าๆ

ครูชอ้ง จับต้นชนปลายไม่ถูก บรรณารักษ์หมุนถ้วยชาในมือเล่นแล้วเล่าต่อ “ไอรอสเป็นญาติจันทรา เขาเป็นเด็กหนุ่มสำหรับเผ่าพันธุ์เขา แต่อาวุโสพอที่จะเป็นรุ่นปู่รุ่นตาของภูตรัตรี ข้าไม่รู้เหตุผล แต่ไอรอสรักศินาเดียวอย่างลึกซึ้ง ไม่มีใครคิดว่าจะมีปัญหาในเมื่อทั้งคู่ได้ทำพันธะกันสมบูรณ์ และทางภูตจันทราที่ไม่มีปฏิกิริยาต่อต้าน มีญาติของไอรอสมาร่วมงานเฉลิมฉลองด้วยเป็นร้อย จนกระทั่งไทมาอาละวาด...”

ครูชคิดว่าไอรอสคงเป็นภูตรูปงามจนราชีนีไทมาไม่ยอมปล่อยให้หลุดมือไปแต่งงานกับภูตต่างเผ่าพันธุ์ แต่เขรินกลับยิ้มอย่างรู้ทัน

“ไม่ใช่อย่างที่เจ้าคิดหรอก ภูตจันทราอายุยืนมากจนเราไล่ครอบครองพวกเขาไม่ถูก หลังงานฉลองการครองคู่ของว่าที่ราชีนีของเราไปแล้ว ถึงได้รู้ว่าไอรอสมีสัมพันธ์ใกล้ชิดกับไทมายิ่งกว่าใครในโลกนี้”

“ถ้าอย่างนั้น...”

“เขาเป็นฝาแฝดของไทมา ภูตจันทรมีลูกน้อยแต่มักให้กำเนิดเป็นฝาแฝด ไอรอสเป็นน้องชายคนเดียวของนาง ไทมาโกรธมากจนประกาศขู่น้องชายให้กลับไปอยู่กับเผ่าพันธุ์ของนาง แต่...”

“เขาคงไม่ยอมไป...”

“ใช่ เขาไม่ยอมกลับไป แล้วการต่อสู้ก็เริ่มขึ้น ไทมาเชื่อฝังใจว่าภูตรัตรีหลอกน้องชายฝาแฝดของนางเพื่อทำลายสายเลือดราชีนี ภูตจันทรา นางจึงตรงมาที่วังรัตรีพร้อมทหารเอกเพื่อทำลายพันธะคู่ครอง”

ครูชตัวชาทันที “ท่านหมายถึงนางคิดจะฆ่าราชีนีศินาเดียว”

“ใช่ ตอนนั้นราชีนียังเป็นเจ้าหญิง ความพยายามของไทมาล้มเหลวครั้งแล้วครั้งเล่า จนกระทั่งครั้งที่นางตัดสินใจวางยาพิษโดยใช้ศิลาจันทราและมนตราของภูตจันทราที่เทพธิดาจันทราสอนสั่งโดยหวังจะให้วิชานี้เป็นเครื่องป้องกันตัว อำนาจของศิลาดัดขาดเจ้าหญิงจาก

พันธะคูครองชั่วคราว ผลของการลอบสังหารครั้งนั้นคือ เจ้าหญิงชีนาเดีย
สิ้นพระชนม์”

“เอ?”

“หน้าเจ้าตองงนี่ตกลงดินะ ครูช... ข้าไม่ได้พูดผิดหรอก ตอนนั้น
ราชินีนาเดียตายไปแล้วจริงๆ เรื่องผิดแผนของไทยมามีอยู่อย่างเดียวคือ
นางประเมินค่าความรักของน้องชายฝาแฝดต่ำเกินไป ใครที่เห็นภาพนั้น
ยังจำได้ติดตาม...ภาพที่ไอโรสสร้างให้อ่อนวอนเทพธิดาจันทร์หาให้คืนชีวิต
ราชินีของเรา ตอนนั้นน้องสาวของราชินีนาเดียยังไม่เกิด นางจึงเป็น
ทายาทสายตรงคนสุดท้าย”

“แต่การอ่อนวอนเทพเจ้าต้องมีเครื่องสังเวย การชุบชีวิตคนตาย
ไม่น่าราคาถูก” ครูชเริ่มจะเดาเหตุการณ์ได้

เซรินกำจี้ห้อยคอรูปจันทร์เสี้ยวแน่น “ราคาของการวิงวอน
ครั้งนั้นจะไม่มีใครลืมไปชั่ววันจันทร์ มีผู้ชายไม่กี่คนหรอกที่จะใจเด็ด
พอจะปลิดชีวิตตัวเองเพื่อแลกกับคนรักทุกๆ ที่ตัวเองมีเวลาเป็นนิรันดร์
ไอโรสสพาดคอตตัวเองด้วยกริชศิลาจันทร์หาซึ่งมีแต่ภูตจันทร์หาเท่านั้นที่พก
ติดตัว ข้ายังเห็นเลือดสีทองของเขาติดตามอยู่เลย”

ครูชคิดตามแล้วนึกถึงในตัวไอโรสขึ้นมาอย่างจริงจัง เซรินหมุนจี้
ห้อยคอเล่นแล้วบอกว่า “เขาเป็นสหายที่ดี ก่อนตายเขามีเวลาได้คุยกับ
ชีนาเดียแค่สองสามประโยค แล้วก็จากไป ภูตจันทร์หาไม่ทิ้งโซลคริสตัล
ไว้เบื้องหลังเหมือนเรา พวกเขาตายและสลายร่างเป็นละอองดาว ส่วน
วิญญาณจะล่องลอยไปอยู่กับเทพธิดาจันทร์หา”

“ไทม่ารู้ไหม...เรื่องไอโรส...”

“รู้สิ นางเดือดดาลมาก แต่การเสียสละของไอโรสไม่สูญเปล่า
เทพธิดาเห็นโศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นจากความหยิ่งพระนางของภูตจันทร์หา
นางจึงไม่โปรดปรานไทม่าอีก

“ไท่มาฆ่าผู้หญิงคนหนึ่ง แต่นั่นเป็นสาเหตุที่ทำให้ห้องผ่าแผ่นดินตาย ซ้ำยังเป็นต้นเหตุของการต่อสู้ที่เสียเลือดเนื้อกันทั้งสองฝ่าย ร่างของไท่มาจึงเสื่อมสลายและต้องคำสาปของเทพธิดาลูน่า ให้ดวงวิญญาณถูกพันธนาการจนกว่าไฟริษยาของนางจะมอดดับ นางอยู่อย่างไร้ร่างกายในความมืดมานานแสนนานแล้ว แต่นางยังแค้นภูตราชตรีอยู่ไม่วาย”

ครูชฆมวดคิ้ว “ข้าเจอะอะไรบางอย่างมา แต่อธิบายยาก”

“คำอธิบายไม่จำเป็นหรอก ขอข้าดูสิ่งที่เจ้าเห็นก็พอแล้ว” เซรินยิ้ม

องครักษ์เงาถอดถุงมือออกจากมือซ้ายอย่างเสียไม่ได้ ก่อนจะส่งมือให้เซริน

บรรณารักษ์อาวูโสแห่งวังราชตรียื่นมือเล็กๆ ของตนไปจับมือชายหนุ่ม แม้มือของครูชฆจะเย็นชืดไร้ชีวิต แต่ความทรงจำของเขากลับแสดงถึงความมีเชื้อใยกับชีวิตอื่นอย่างไม่น่าเชื่อ โดยเฉพาะกับมนุษย์ที่ชื่อ ไท้อา

ครูชฆสะบัดมือคู่สนทนาออกอย่างไม่พอใจ

“ท่านดูพอแล้ว” เขาพูดเสียงแข็ง

เซรินยกมือขึ้นเป็นเชิงยอมแพ้ “ขอโทษที่ ข้าสนใจมากไปหน่อย ข้าเห็นผ่าแผ่นดินนั่นแล้ว ยืนยันได้ว่าเป็นภูตจันทรานั่นเอง”

“พวกมันเอาตัวผู้หญิงทำไม” ครูชฆถาม

ดวงตาสีทองของบรรณารักษ์ทอแววกังวล “เจ้าสนใจข้อสันนิษฐานแง่ดีหรือแง่ร้ายล่ะ”

“แง่ร้าย... ข้อสันนิษฐานในแง่ดีของท่านอาจจะกลายเป็นการหลอกตัวเองให้สบายใจ”

“อืม... นั่นสิ ถ้าอย่างนั้นเจ้าก็ควรจะไปหาตัวสาวน้อยที่ชื่อไท้อา

ออกมาจากเมืองมนุษย์นั้นให้ไว”

“ท่านพูดเหมือนราชาินี”

เซรินยิ้ม “ราชาินีนาเดียมองการณ์ไกลเสมอ...ภูตจันทราล้มหายตายจากไปเกือบหมดแล้ว บ้างครองคู่กับมนุษย์และสละอายุขัยที่เหลือเพื่อแก่ชราแล้วตายไปพร้อมกัน บ้างครองคู่กับภูตเผ่าพันธุ์อื่นแล้วจากไป

“ตอนนี้ภูตจันทราก็น่าจะเหลือรวมกันไม่ถึงห้าสิบตน แต่พวกเขาก็ถวายเป็นความภักดีให้ราชาินีของพวกเขาเช่นกัน ดังนั้นหากไทมาประสงค์จะมีร่างกายอีกครั้ง นางต้องเฟ้นหาร่างที่ไม่แปดเปื้อนด้วยมนตราภูต ร่างมนุษย์จึงเป็นร่างที่เหมาะสม แต่มันจะเสื่อมสลายอย่างรวดเร็ว เว้นแต่จะหาร่างที่มีพลังเวทสูงได้

“ถ้านางได้ร่างกาย ใครจะรู้ว่านางจะไม่ตรงมาทำร้ายราชาินีของเธ่ออีก สำหรับเรา...มันผ่านมานานับพันปีแล้ว แต่สำหรับนาง...พันปีก็ไม่ต่างกับชั่วนาที นางจำความแค้นได้แม่นยำยิ่งกว่าพวกเรามากนัก”

ครุซหน้าซีด “โทอา...”

ชายหนุ่มหมุนตัวออกจากเขตห้องสมุดโดยไม่ได้ขอบคุณเซรินด้วยซ้ำ ทันทีที่พ้นจากประตูห้อง เซรินก็เห็นครุซหายตัวไปด้วยพลังของเสื้อคลุมเงา เขายิ้มบางๆ เมื่อคิดถึงความจริงที่ว่าครุซชอบทำตัวไม่น่าคบ ไม่ยิ้มไม่หัวเราะ แต่กลับเป็นคนจิตใจดีเกินกว่าที่คิด

ครุซอาจจะเคยทุ่มเทความรักให้ผู้หญิงคนเดียว แต่ตอนนี้ชายหนุ่มน่าจะเรียนรู้แล้วว่า จะรักอย่างไรที่ไม่ต้องมีใครทุกข์ทรมาน

5

White Edge : พลังไท

ตั้งแต่ครูชจากไปโดยไม่มีแม่แต่คำอำลา โทอากรู้สึก
ไม่สบายใจ ส่วนหนึ่งเธอเสียใจที่ใส่อารมณ์กับเขา แต่อีกส่วนหนึ่งเธอ
ก็โกรธที่เขาแอบดูความทรงจำของเธอโดยพลการ ทว่าตอนนี้อารมณ์
ส่วนใหญ่ถูกบดบังไปด้วยความรู้สึกห่วงใยทริซ่า

พ่อแม่และครอบครัวของทริซ่าไล่ตามหาตัวจนวนเวียนกันไปหมด
ทว่าไม่มีใครพบแม่แต่ร่องรอยของสาวน้อยผมแดงคนนั้น

โทอาออกจากสถานพยาบาลกลับมาที่บ้าน เธอไม่ได้เล่าอะไรให้
แม่ฟังมากไปกว่าเรื่องที่ได้รับความช่วยเหลือจากท่านครูช หญิงสาว
นอนเบิกตามองเพดานสีขาวว่างเปล่าที่ตรงข้ามกับความคิดในสมอง
เธอที่ตีกันวนเวียนไปหมด

เธออยากช่วยทริซ่า แต่ต้องยอมรับว่าครูชพูดถูก พลังที่ควบคุม

ไม่ได้ นั่นไม่มีประโยชน์ เธอจะตามไปพลาดทำอีกคนมากกว่า แต่แบบนี้
ก็เท่ากับปล่อยให้ทริซ่าทรามตามลำพัง

โทอาพยายามกลับไปยังระเบียบงหินอ่อนที่มีประตูสองบานอีกครั้ง
เพื่อปรึกษาเด็กหญิงเสื้อคลุมแดง แต่พยายามเท่าไรก็ไม่สำเร็จ เธอมอง
กระจกและนึกถึงคำพูดของเด็กหญิงขึ้นมาได้

‘เลือกสิ โทอา ถึงเวลาแล้ว สิ่งที่คุณเลือกจะอยู่กับเธอ ในความ
ควบคุมของเธอ สิ่งที่คุณไม่ได้เลือกก็จะยังคงถูกพันธนาการ มันอาจจะ
เปิดออกสักวันหรือไม่เปิดอีกเลย แต่เธอจะควบคุมมันไม่ได้อีก’

เธอเลือกพลังแล้ว จึงกลับไปที่นี่ตามอำเภอใจไม่ได้อีก ถึงจะ
บอกว่าเธอควบคุมพลังนี้ได้ แต่เธอก็ไม่รู้จะใช้มันยังไงถ้าไม่มีคนสอน
หรือไม่มีคำแนะนำดีๆ

หญิงสาวหลับตาลงอย่างอ่อนล้า ใจยังคงพะว้าพะวังถึงทริซ่าว่า
อยู่ไหนและยังปลอดภัยหรือเปล่า

ในที่สุด เธอก็หลับไปโดยไม่รู้ว่า แม้แต่ในความฝัน พลังใหม่ของเธอ
ก็ใช้งานได้

โทอา รู้สึกว่าร่างของเธอเบาหวิวแล้วก็ถูกสวบหายเข้าไปใน
ความว่างเปล่าเหนือเตียงนอน เธอเวียนหัวนิดหน่อยแต่ก็รู้สึกของตัวเอง
อยู่ในสถานที่ใหม่ เท้าเปล่าสัมผัสกับพื้นหินที่ปกคลุมด้วยมอสหนานุ่ม
จนเหมือนเป็นพรม

โทอาก้าวไปข้างหน้าตามสัญชาตญาณ เธอยกมือตัวเองขึ้นมอง
แวนหนึ่ง มันยังเป็นปกติ แต่แล้วเธอก็เห็นว่าแสงจันทร์ส่องทะลุแขน
ของเธอมาถึงหน้าได้

สติของหญิงสาวตื่นตัวขึ้นมาทันที อะไรๆ ดูสมจริงเกินกว่าจะ
เป็นความฝัน เธอหยิกแก้มตัวเอง

“โธ่! ไม่ได้ฝันนี่นา แต่ทำไม...”

นั่นสิ...ทำไมตัวเธอยังโปร่งใสอยู่ล่ะ

เธอมองเห็นลำธารสายเล็กๆ อยู่ไม่ไกลนักจึงเดินไปที่นั่น และเกือบจะอุทาน เมื่อมองไม่เห็นเงาสะท้อนของตัวเองในน้ำ ยังมองไม่เห็นเต็มตาก็มีกวางตัวหนึ่งกระโดดตัดหน้าเธอไป

“ว้าย!” โทอาเซธลา ควรจะหัวกระแทกต้นไม้ แต่ร่างของเธอกลับทะลุผ่านเข้าไปในลำต้นขนาดสี่คนโอบนั้นได้อย่างสบายๆ เธอเจอโพรงจึงจอกออยู่ที่โคนต้นด้วย และพวกมันเหมือนจะไม่เห็นเธอเลย

“โธ่ตาย! นี่มันอะไรกันเนี่ย” หญิงสาวร้อง ลังเลระหว่างวิ่งร้องกรี๊ดสติแตกโดยไม่มีใครได้ยินหรือพยายามทำตัวเป็นคน...เอ้อ อะไรสักอย่างที่คล้ายๆ ผีที่มีสติ

สุดท้ายโทอาาก็เลือกข้อสอง เธอพยายามทบทวนว่าเธอทำอะไรลงไปมาถึงมาอยู่ในสภาพนี้ เริ่มจากที่เธอโกรธท่านครูซ แต่ทำอะไรไม่ได้เลยกลับบ้านไปนอนคิด คิดไปคิดมากก็หลับและฝัน ฝันว่ากำลังเดินหาทริซ่าในป่าวังกตด้วยความเป็นห่วง...และอยู่ๆ ความฝันก็กลายเป็นความจริง

“ถ้าอยากกลับไปก็น่าจะกลับได้สินะ...” เธอพิมพ์้า

แล้วจู่ๆ ท้องไส้ก็โหวงๆ มีเสียงเปรี๊ยะเหมือนอะไรปริแตก จากนั้นโทอาาก็ลืมตาโผลงอยู่บนเตียงในห้องนอนของเธอเอง โดยไม่มีสภาพโปร่งใสแต่อย่างใด

เธอขยับนิ้วและลุกขึ้น ลองเดินไปเดินมา...ไม่มีอะไรผิดปกติด้วยความสงสัยเธอก็จึงลองเดินเข้าหากำแพง ไม่แปลกใจเลยที่เธอทะลุผ่านไปไม่ได้

แล้วเมื่อก็มันอะไรกันแน่

“หรือว่า...” ดวงตาของหญิงสาวทอประกายวิบวับด้วยความ

ตื่นเต้น เธอเรียนรู้พลังใหม่อีกอย่างแล้ว!

ไฉ่เท้าความคิด ไทอาเรียบกระโดดขึ้นเตียง ทั้งตัวลงกับหมอนและฟูก ก่อนจะหลับตาแล้วนึกถึงบ้านนั้นอีก ทันทีที่นึกถึงรายละเอียดได้แจ่มชัด ร่างของเธอก็ไปปรากฏอยู่ที่นั่นในสภาพโปร่งใสอีกครั้ง

“ว้าว!” เธออุทานพลางทดลองแห่ยนกฮูกจากด้านหลัง แต่ดูเหมือนมันจะมองไม่เห็นเธอ เท่านั้นที่เพียงพอพิสูจน์ได้ว่าไทอาอยู่ในสภาพมนุษย์ล่องหนตัวจริง และการเป็นมนุษย์ล่องหนในป่าวงกตก็จะประโยชน์มาก

ไทอามองไปทางอาคารหักพังที่ถูกปกคลุมด้วยต้นไม้สีเขียวครึ้ม เธอปรากฏตัวครั้งแรกที่นั่น แสดงว่าข้างในอาคารหลังนั้นจะต้องมีสิ่งที่เธอตามหาอยู่แน่ๆ

กำแพงสองฟากฝั่งขึ้นเย็นและมีไม้เลื้อยปกคลุมจนแทบมองไม่เห็นเนื้อกำแพงเดิม ไทอาอยากให้มีแสงสว่างมากกว่านี้สักหน่อย เธอหันไปมองฝั่งตรงข้ามกำแพงที่มีม่านเถาวัลย์หนาที่บงบริเวณที่คงเคยเป็นหน้าต่างไว้ ถ้าแหวกม่านเถาวัลย์เหล่านั้นออกได้ แสงจันทร์ก็คงส่องเข้ามาถึง

มือโปร่งใสเอื้อมไปแตะเถาวัลย์ ที่แรกมือเธอผ่านทะลุเข้าไป ต่อมาเธอตั่งสมาธิมากขึ้นอีกนิดจึงขยับมันได้ เมื่อแสงจันทร์ลำเล็กส่องผ่านหน้าต่างเข้ามา หญิงสาวก็ต้องอุทานให้แก่ความอลังการและวิจิตรงดงามของอาคารแห่งนี้

หินที่กำแพงแท้จริงแล้วเป็นสีขาว ผิวมันวาวราวกับอัญมณี และเรื่องแสงสีเงินเมื่อต้องแสงจันทร์ พื้นที่มีมอสเกาะเดิมคงเคยมีพรมปูยาว เธอเห็นร่องรอยของโคมไฟที่เกาะสลักจากหินสีขาวชนิดเดียวกันผสมกับงานเป่าแก้ว เป็นโคมไฟรูปดอกกลีบลีออนช้อยงดงามราวกับของจริง ได้โคมไฟมีพื้นผิวที่ว่างเล็กน้อยที่ยังไม่ถูกสีเขียวของต้นไม้ปิดบัง ไทอาเห็น

บางส่วนของรูปแกะสลักบนกำแพงเลื่อนราง ด้วยความอยากรู้อยากเห็น หญิงสาวจึงลองใช้พลังจิตเข็ดตะโคร่อก

“โอ้โฮ! สวยจัง” เธออุทานอย่างลืมหืมตาเมื่อเห็นลายแกะสลัก หนูนตัวเป็นรูปหญิงสาวหุแหลมยาวที่มีปีกขนนกคูใหญ่ ล้อมรอบด้วย ดอกไม้บานาชนิด

โทอาเงยหน้ามองไปรอบๆ แล้วแปลกใจว่า ความงดงามขนาดนี้ ทำไมถึงถูกบดบังอยู่ในความมืดมิดและลึกลับของปาวงกต ใครก็ตามที่ สร้างงานศิลปะชั้นเยี่ยมขนาดนี้คงไม่ยากทั้งมันไว้ให้ผู้ฟัง พวกเขา น่า จะเจริญเกินกว่าจะล่มสลายโดยไม่มีใครรู้จักเช่นนี้

โทอาพยายามลืมเรื่องความน่าทึ่งของสถานที่แล้วก้าวลึกเข้าไป ข้างในอีก เธอพยายามตามหาทริซ่าอีกครั้ง ในความมืดเธอมองอะไร ลำบาก แต่ข้อดีของการเป็นร่างโปร่งใสก็คือเธอไม่สะดุดอะไรเลย เว้น แต่จะพลาดล้มเอง และถึงล้มเธอก็ไม่เจ็บ มีแต่จะทะลุพื้นลงไปใต้ดินซึ่ง คงไม่น่าพิศมัยนัก

เธอเดินเข้าไปจนถึงห้องโถงใหญ่ซึ่งงดงามโอ่อ่าราวกับพระราช วัง แต่ยังไม่ทันได้มองอะไรให้ชัดเจนกว่านั้น เธอก็เห็นแฝดหญิงคนนั้น เดินขึ้นมาจากช่องลับหลังบัลลังก์หินสีขาว

“ทำไมข้าต้องเป็นคนทำหน้าที่นี้ด้วยนะ น่าจะจับยัยตัวไวววาย นั้นกดน้ำซะเลย น่ารำคาญนัก ถ้าไม่ใช่เพื่อท่านไทมา ข้าจะฆ่ามันซะ บ้าเอ๊ย!”

แล้วภูตสาวก็เดินกระแทกท้ายไปในความมืด ขณะที่ประตูลับ หลังเก้าอี้ปิดสนิท

ปกติใครๆ ก็คงต้องพยายามคลำหากลไกเปิดประตู แต่โทอาแค่ หลับตาและปล่อยให้ร่างโปร่งใสของเธอผ่านพื้นหินทะลุลงไปยังห้อง ใต้ดิน ความรู้สึกตอนทะลุผ่านพื้นดินนั้นน่าขนลุกสิ้นดี แต่ก็ได้ผลและ

รวดเร็วจน

เธอเห็นภูตหนุ่มผมทองยืนพิงกำแพงอยู่อีกด้านหนึ่ง ในขณะที่
ทริซ่าถูกมัดอยู่ในรากไม้แน่นหนา หญิงสาวทั้งร้องทั้งดิ้น และโวยวาย
ไม่หยุด

โทอาอ้าปากค้างเมื่อเห็นต้นไม้ใหญ่เติบโตในความมืดใต้ดินเช่นนี้
กิ่งก้านและลำต้นหนาแข็งแรงเป็นสีเงินวาว ใบไม้ทรงเรียวยาวแหลม
แปลกตาปกคลุมกิ่งก้านสาขาที่แผ่ขยายออกไปจนแทบทะลุเพดาน
ห้องใต้ดินที่สูงจนต้องแหงนคอตั้ง มองเห็นเพดานหินที่แกะสลักและ
ตกแต่งเป็นแผนผังดวงดาว

วูบหนึ่งโทอาารู้สึกเสียวแสบเมื่อมองไปที่ใจกลางลำต้นของต้นไม้
ใหญ่ต้นนั้น ตรงกลางลำต้นนั้นเหมือนจะบอบบางกว่าตรงอื่น เธอเห็น
แสงสว่างสีทองส่องผ่านช่องว่างของลำต้นไม้ออกมาได้เล็กน้อย

หญิงสาวสะดุ้งเฮือก แม้จะรู้ว่าตอนนี้เธออยู่ในสภาพเหมือน
วิญญาณ แต่ก็อดขนลุกเพราะแสงสว่างนั้นไม่ได้ เธอรีบสละตัวเรื่องอื่น
ออกไปจากสมองแล้วรวมสมาธิทั้งหมดไปที่ทริซ่า

ทำยังไงถึงจะช่วยหญิงสาวได้

โทอา योग เข้าไปใกล้ทริซ่า สาวผมแดงทั้งตะทั้งกั๊ด แต่รากไม้
แข็งแรงเกินกว่าจะปล่อยให้เธอหลุดออกไปง่ายๆ

โทอาพยายามฉีกทิ้งรากไม้บ้าง แต่ร่างวิญญาณของเธอทำได้แค่
ทะลุผ่านไปเท่านั้น

“โอ๊ย! มาได้แค่นี้จะมีประโยชน์อะไรเล่า!” หญิงสาวร้องพลาง
เบ้าปาก พลันหน้าหนังสือหน้าหนึ่งก็ปรากฏขึ้นในความทรงจำ โทอา
แน่ใจว่าเธอไม่เคยเห็นหนังสือเล่มนั้นมาก่อน ทว่าที่สำคัญกว่านั้นคือ
เธอเห็นสิ่งที่ต้องการอยู่ในนั้น

“วินด์เบลด์” โทอากระซิบ ทันใดนั้นแสงสว่างก็พุ่งออกจากมือ

ของเธอไปตัดรากไม้เส้นหนึ่งขาดจากกันอย่างรวดเร็ว และเงียบเงียบหญิงสาวได้ใจ ใช้คาถาเดิมๆ ต่อเนื่องโดยไม่ทันสังเกตเห็นว่าแสงสว่างในลำต้นไม้นั้นเริ่มมีการเคลื่อนไหว

เอลิซสะดุ้งเมื่อนายเหนือหัวของเขาบอกบางอย่างผ่านทางกระแสดิจิต เขาหันขวับไปมองด้านหลังของหญิงสาวผมแดงที่เอาแต่อาละวาด ทว่ามองไม่เห็นอะไรเลยในตำแหน่งนี้ นายหญิงของเขาบอกว่ามีใครบางคนอยู่ตรงนั้น

“ไม่มีพะยะค่ะ ฝ่าบาท ไม่มีใครเลย”

“มี...มีสิ ข้าจัดการเอง” เสียงไพเราะของนายหญิงดังขึ้นในสมองเขาและเงียบหายไป

โทอาสะดุ้งเฮือก เมื่อรู้สึกว่าร่างวิญญาณของเธอเย็นวาบ และมีบางสิ่งกำลังบุกรุกเข้ามาในความคิดของเธอ

‘สาวน้อย...แม่สาวน้อยของข้า เจ้ามาถึงที่นี่เสียหรือ’ แม่น้ำเสียงนั้นจะไพเราะปานเสียงเทพธิดา แต่หญิงสาวกลับรู้สึกกลัวมากกว่าที่จะรู้สึกชื่นชม แวบหนึ่งเธออยากจะหนีกลับไปที่ร่างตัวเอง แต่สัญชาตญาณกรีดร้องห้ามเอาไว้

‘กลัวอะไรเล่า...โทอา...ข้าไม่ทำอะไรเจ้าหรอก เจ้ามีพลังเวทสูงส่งจริงๆ ด้วย’ เสียงนั้นดังขึ้นมาในหัวโทอาอีก คราวนี้เธอเริ่มรู้สึกกลัวตัวตนนั่นแทรกแซงเข้ามาเกินกว่าที่จะต้านทานได้ มันเข้ามาในความทรงจำและพยายามควบคุมเธอ

“เฟลมฮาร์ด!”

เสียงหัวลึกลับดุดันดังขึ้นในความมืด ครุฑปรากฏตัวขึ้นพร้อมซัดคาถาใส่ต้นไม้ใหญ่โดยเล็งให้คาถาพุ่งผ่านช่องเล็กๆ ที่แสงสว่างลอดผ่านออกมาได้

คาถาเพลิงนั้นโจมตีเข้าเป้าพอดี มีเสียงกรีดร้องดังขึ้น ต้นไม้

สิ้นไหวอย่างรุนแรงจนใบร่วงกราว แต่แสงสีเงินสว่างกลับพุ่งขึ้นจากพื้น เพื่อฟื้นฟูส่วนที่เสียหายทันที ราวกับจะไม่มีวันปล่อยให้สิ่งที่ถูกกักขังหลุดออกมาได้

ครูชชะมัดดาบศิลาจันทราทัดรากล้มออกจากร่างของทริซ่า หญิงสาวเคราะห์ร้ายตกใจจนร้องไม่ออก ครูชคิดว่าภารกิจไม่พุดมากนั้นเป็นเรื่องดี เขาพุ่งไปรวบเอาของหญิงสาวไว้ แล้วหมุนตัวไปรับดาบของภูตจันทรทา ดูเหมือนว่าเมื่อผ่าแผดเหลือแค่คนเดียวจะไม่ร้ายกาจเท่าอยู่ครบทั้งคู่

ครูชปลดปล่อยมนตราไปในอากาศ บีบไอเวทมนตร์ธาตุแสงซึ่งมีอยู่น้อยนิดให้กลายเป็นคาถาลูมินาร์ แดกเกอร์ มีดแห่งแสง โจมตีใส่คู่ต่อสู้

ภูตจันทรทาวาเหือกเมื่อคมมีดเฉลผ่านแขนไปและวกกลับมาหาเขาอีกราวกับนกกล้าที่กัดไม่ปล่อย ครูชหันมาทางอากาศว่างเปล่าแล้วขมวดคิ้วใส่โทฮา

“กลับไปที่ร่างเดี๋ยวนี้!” เขาสั่งราวกับมองเห็นเธอ ดวงตาข้างที่เป็นสีทองสว่างวาบโรจน์ด้วยโทสะ

โทฮาถลื่นน้ำลายแล้วหลับตาปี๋ ดิ่งจิตตัวเองกลับไปร่างงานนี้ท่านครูชคงไม่ปล่อยให้เธอพูดจាក้าวร้าวและหลบเลี่ยงเขาไปได้ง่ายๆ อีกแล้ว...